

גיליון

אשריכם ישראל

מאמרים וסיפורים אקטואליים
משיחותיו וכתביו של מגיד המישרים

הרב שמועון גוטסמן שליט"א

גיליון חג הפסח תשפ"ד

תוכן המאמרים:

על ביעור חמץ מאמר מחזק ל"ערבי פסחים" - עמ' ג'

מאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה

הדרך הבטוחה לקירוב הגאולה - עמ' ט'

אני יהודי גאה לא חוזרים על טעות פעמיים - עמ' ט"ו

ונאמר לפניו שירה חדשה

סיפורי השגחה חדשים ומופלאים - עמ' י"ט

ויאמינו בהשם ובמשה עבדו - עמ' כ"ג

לא לשכוח להתפלל - עמ' כ"ו

קו השיחות והחיזוקים: 077-260-9134

לתרומות, לתגובות, להזמנת הרצאות ולרכישת הספרים

ניתן להתקשר: 08-9743208 \ 0527608955

ניתן לקבל את הגיליון בדוא"ל: 089743208A@gmail.com

ניתן להזמין דרשות ושיעורים ממוה"ר שמעון גוטסמן שליט"א

בטלפון 052-760-8955

על ביעור חמץ

מאמר מחזק ל"ערבי פסחים"

שנה שלימה שומר הוא שק של חיטים במיוחד עבור הרבי. חטים בהם יכין רבי משה לייב קמח לאפיית מצות מהודרות. במשך כל השנה הוא ממלא בקפדנות אחר הוראותיו של הרבי. ומשגיח היטב לבל יירטבו חלילה החיטים. בביתו של יוסף עמדו הכן רחיים של יד. גם הן ציפו שנה תמימה, עד שהגיעה העת להשתמש בהן – לטחון את גרגרי החיטה, בכדי לקבל קמח למצות מצווה.

רבי משה לייב נכנס פנימה, ומוצא את החדר ערוך ומוכן לקראת מלאכת הקודש. החדר היה פנוי מכל רהיט, רק רחיים עמדו בו, מכוסים במפה צחורה, אבני הרחיים שצוחצחו והוברקו מחדש – היו נקיות מכל רבב. הרבי הפשיל שרווליו, וניגש בדחילו ורחימו להתחיל בעבודה, הוא לקח מלוא חופניים חטים – מתוך השק השמור – והכניס בין אבני הרחיים. בקדושה ובטהרה החל לסובב את המוט המניע את האבן העליונה. "לשם מצת מצווה!" חוזר הוא שוב ושוב. הקמח שנטחן נאסף שוב – בהקפדה יתירה – לתוך שק מתאים, נקי ויבש. כך המשיך הרבי לטחון חופן אחר חופן. לא הייתה זו פעולה קלה כלל ועיקר. הייתה זו עבודה מתישה. אגלי זעה בצבצו ממצחו, פרקי ידיו הלבנו מרוב מאמץ, אך ליבו רחב משמחה: הן עוסק הוא כעת במלאכה קדושה – בהכנות לקראת אפיית מצות מהודרות!

בסופו של דבר, לאחר עמל ממושך הייתה באמתחתו של רבי משה לייב הכמות הרצויה. כשהאושר מציף את ליבו צרר הוא היטב את

מצות בטעם גן עדן

פעם היה רב שנהג לברך בפסח "פסח שמח", ואילו בפורים נהג לברך "פורים כשר". שאלו אותו: "רבי, מדוע אתה מחליף בין הברכות? הרי נהוג לומר ההיפך..." ענה להם הרב: "בפסח, כולם דואגים לנקות ולהכשיר הכל לכבוד החג, ושוכחים לפעמים שצריך לשמוח. פורים אצל כולם שמח, צריך לברך שהוא יהיה גם כשר..." פסח אצל כולם יהיה כשר למהדרין צריך לברך שהוא יהיה גם שמח... בלי כעס ועצבים, כי באמת החמץ הרוחני הוא הכעס והגאוונה, והחמץ הזה עקשן הרבה יותר גדול מהחמץ הגשמי, והוא יודע להתחבאות ולהיאחז בחורין ובסדקין...

עצת העצות היא לזכור שמאחורי כל הניקיונות והקניות עומד רצון אחד אמיתי: לעשות את רצון אבינו שבשמים, ולכן נשאל את עצמנו: האם הקב"ה רוצה שאני אכעס??? וכי יש "עניין" בלהדר בהכנות לפסח כשהדבר בא מתוך כעס??? וכי זו החוויה שאני רוצה שהילדים יזכרו מערב הפסח???

ובכדי שזכור לשמוח בכל המצבים שהשם יתברך מזמן לנו בערב החג. נפתח בסיפור על הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זצ"ל. (מתוך ירחון "ברתון", מ. שלג) "שלום עליכם", רבינו! "קיבל יוסף את פניו של הצדיק רבי משה לייב מסאסוב זצ"ל. פניו של יוסף אורו. שנה שלימה הוא מחכה ליום הזה בו יבוא הצדיק אל ביתו. במשך

משה לייב פנימה – "אל תבכו! תכף אכין לכם ארוחה".

עזב רבי משה לייב את כל עיסוקיו, והתמסר למטרה אחת בלבד: להכין לילדים המסכנים אוכל! אך כשחיפש רבי משה לייב מצרכי מזון, חדרה למוחו המציאות המרה: אין בבית הזה שום דבר ממנו ניתן להכין תבשיל! הארוגות ריקים לחלוטין, כמוהם גם המזווה והמדפים. לא ירק, לא פרי, לא דגנים או קטניות, כלום! רבי משה לייב המשיך לסקור כל פינה בבית זה, שהעניות זעקה מכל פינה שבו, אך לשווא: הוא לא מצא שום מוצר מזון!

רחמיו של הרבי נכמרו למראה הילדים הבוכיים. לרגע עמד אובד עצות, אך עד מהרה אורו עיניו. הוא ידע את אשר יעשה: הן יש לו קמח באמתחתו! קמח? הקמח המהודר עליו יגע במסירות נפש? הקמח שהושקעו בו כל כך הרבה הידורים ודקדוקים? הקמח המיועד לאפיית מצות מהודרות לחג הפסח? האם יבזבו עכשיו קמח זה ויכין ממנו אוכל לילדים? כן!

רבי משה לייב לא היסס אף לרגע. הצלת ילדים רעבים קודמת להדורי מצווה! חיש הוציא רבי משה לייב את הקמח מתוך השק. הוא שלף קדירה והעמיד אותה על גבי הכיריים. אחר יצק לתוכה מעט מים ובחש את העיסה מעל גבי האש. תוך דקות ספורות הייתה מוכנה דייסה מזינה, שהפיצה את ריחה בכל הבית הדל והחשוך. הילדים התקבצו סביבו, כל אחד וצלחתו בידו. במאור פנים יצק רבי משה לייב מלוא הצלחת דייסה לכל אחד ואחד מהם. "אכלו ותשבועו ילדים יקרים!" התיישבו הילדים לאכול את ארוחתם, כשצהלה נסוכה על פניהם.

מראה הילדים הנרגשים מאכילת דייסה פשוטה, נגע לליבו של הרב: מסכנים, מי יודע

שק הקמח. אחר שילם ליוסף את שכרו והודה לו מקרב לב.

הולך לו רבי משה לייב בדרך הארוכה מהכפר הנידח אל ביתו, ושק הקמח בידיו. במשך כל הזמן לא מסיח הוא את דעתו מהאוצר היקר שברשותו: הקמח המהודר בכל החומרות האפשריות. בזהירות מרבית נושא הוא את השק, כאילו היה זה עולל קטן חבוק בזרועותיו. היטב נזהר שלא יתקל בשום דבר, שהשק לא יקרע חלילה, שלא תחדור אליו אף טיפת מים. שחלילה לא ייפגם הקמח, כך שיוכלו לאפות ממנו מצות מהודרות כהרגלו.

שקוע הצדיק בשרעפיו ולפתע קול בכי מגיע לאוזניו, ומנערו ממחשבותיו. עוצר רבי משה לייב את הליכתו, ותר סביבו בכדי למצוא את מקור הבכי. קולות הבכי גוברים והולכים, והרבי הולך בעקבותיהם. ממהר הוא לראות מי הוא זה הנתון במצוקה, הזועק לעזרה. היללות הובילו אותו לעבר בית עלוב ודל. התריסים הרופפים מתנדנדים ברוח, החלונות סדוקים, והגג – מט ליפול. רבי משה לייב נוקש בדלת הרעועה, כל כולו נכון להגיש עזרה. תוך רגע נפתחת הדלת, ובפתחה ניצבה חבורת ילדים לבושי קרעים, כחושים, יחפים וממררים בבכי. כשראו הילדים את פניו הקורנות של הרבי, את זקנו הצח היורד על פי מידותיו, נרגעו לרגע, הם דימו לראות בו מלאך מושיע.

"מה קרה? מדוע הינכם בוכים כך?" נזעק הרבי, כשקולו מלא חמלה. "אנחנו רעבים!" ענו הילדים במקהלה עצובה. "ואיפה אמא?" שאל הרבי בקול רך. "אמא הלכה מוקדם בבוקר אל הכפר, לנסות להשיג קצת אוכל!" ענו הילדים, כשהם פורצים בבכי מחודש. "אנחנו מחכים לה, והרעב מציק לנו!" "בואו ילדים" נכנס רבי

עשתונותיה ושברה כלים מחמתה רח"ל. כמה מתלמידיו כאבו את העובדה שרבים הנערץ נאלץ לערוך ליל הסדר כזה אשר הוא רחוק מלהיות "חג החירות", והחליטו שהשנה הם יעשו הכל בכדי שבבית רבם יהיה "ליל הסדר" שמח ביותר, הם ביקשו את רשות רבם לערוך סדר וניקיון בביתו אשר היה מוזנח מאוד, פינו גרוטאות לרוב, ניקו ביסודיות את כל הבית, ובסוף אף סיידו את כל הבית, אור חדש התגלה בבית. הם אף השיגו תרופות יקרות לרפואת הרבנית שלפחות בליל הסדר תהיה רגועה. והם ביקשו להתארח אצל רבם ולהוסיף אצלו "שמח" בליל החג.

הלילה הגדול והקדוש הגיע, התרגשות וסיפוק רב מילא את לב התלמידים, ולאחר שמבעוד מועד ערכו את השולחן בכלים נאים ובנרות בוהקים, הם יצאו עם רבם לתפילת ערבית והלל, בשמחה והתלהבות גדולה. לאחר התפילה הם חזרו עם רבם לביתו, אך כבר כשהתקרבו אל הבית "חשכו עיניהם", הבית היה חשוך, התברר שהרבנית אשר התרופות לא הועילו לה חטפה התקפה והפכה את כל תכולת השולחן עם כלי הזכוכית והנרות המהודרים אל הרצפה שהתמלאה בשברי זכוכית ולכלוך רב, גם ה"קיטל" שעמד על הכיסא התלכלך בצורה קשה, והאווירה השתנתה ברגע בקרב התלמידים. התלמידים הדליקו נרות חדשים והחלו לנקות את החדר, ומה הופתעו לראות שרבים הנערץ נראה שמח ורגוע, כאילו דבר לא ארע. לא יכלו התלמידים להתאפק ושאלו את רבם: ילמדנו רבינו, איך אתה כל כך שמח, עם אשה כזאת, קיטל מלוכלך, כלים שבורים, ולכלוך רב? ענה להם הרב תשובה שצריכה ללוות אותנו כל השנה ובפרט סביב חג הפסח:

מתי אכלו בפעם האחרונה! לאחר שסיימו את מנתם עד תומה, עלה הסומק בלחיהם של הילדים. עיניהם אורו, וחיוך הופיע בפניהם. הם הודו מעומק ליבם לרב המושיע. שק הקמח היה ריק, אך ליבו התמלא בשמחה של מצווה.

באותה שנה, לא הספיק עוד רבי משה לייב להכין מצות מהודרות, כהרגלו. והוא הסתפק במצות פשוטות. בליל התקדש החג, ישב הצדיק וערך את הסדר בהתלהבות קודש, בפנים מפיקות קדושה כמלאך אלוקים. לאחר שטעם כזית מהמצה, נענה ואמר למסובים: "מעולם לא טעמתי טעמה של מצה נפלאה כזו". הנוכחים הביטו זה בפני זה בתמיהה. הם לא הבינו למה מתכוון הרב, ולא ידעו מה פשר דבריו. הם אומנם לא ידעו, אולם בשמים ידעו גם ידעו!

פתחתי בסיפור הזה בכדי להזכיר לכולנו בשעת ניסיון: תווית על הרצון האישי שלך אפילו אם הוא מגיע ממקום גדול וקדוש, למען מה שכעת רוצה ממך השם יתברך, ודווקא כך תזכה לחוש בעבודת השם טעם גן עדן...

אני לא עבד של השולחן

מי שזוכה לשנים לנגד עיניו רק את רצון השם יתברך הוא הבן חורין האמיתי, ששמח בכל המצבים העוברים עליו, כי בכל מצב שהוא הקב"ה איתו, ואין לך תענוג יותר גדול מלהיות במחיצת השי"ת ולהיות עבדו. וכמו שרגיל לספר הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א (מובא בקונטרס "מאמרי חיזוק") על יהודי צדיק שרעייתו חלתה בנפשה ולא תפקדה כלל בעבודות הבית רח"ל, בכל שנה היה עורך הצדיק את "ליל הסדר" לבדו, כשהוא עסוק באמצע ה"סדר" בטיפול ברעייתו אשר פעמים רבות איבדה את

יהיו שקועים כל הזמן במצפון ותסכול מהעבר: "איך פעם נכשלתני בעבירות", "חבל שעשיתי בעבר כל כך הרבה טעויות". ישנם גם כאלה שיותר מידי טרודים בעתיד: "איך אצליח לחתן את הילדים", "איך יהיה לי כח להחזיק מעמד עם הבעיות שלי כל כך מלא זמן". וישנם גם כאלה שדוחים דברים לעתיד: "בהזדמנות אטפל בזה", "בשנה הבאה אתחזק", "פעם אחרת יהיה לי חשק בשביל העניין הזה". אבל החכמה היא לחבב דווקא את ה"מצה האמצעית", להתמקד בהווה, נראה לך שאתה לא מסוגל "לסחוב" עוד הרבה זמן עם הטרדות שלך? דע לך שבורא עולם נותן לך בכל יום כח שאמור להספיק ליום אחד, נכון שיום אחד אתה מסוגל להחזיק מעמד? אז תהיה רגוע! הא, אתה טרוד מה יהיה עם המחר? מחר בורא עולם ייתן לך כח חדש בשביל יום נוסף, ואולי בכלל הוא ייקח ממך את הטרדות... כי הרי בסוף "הכל יעבור".

מצה מקמה תפוחי אדמה

משמים זיכו אותי למצוא רמז נוסף לחביבותה של ה"מצה האמצעית", ובשנה האחרונה מצאתי ב"אמרי חיים" [יומא דהילולא ט' בניסן] דבר נפלא, שהמצה האמצעית רומזת לדברי התנא באבות שאומר "מאד מאד הוי שפל רוח", כי המצה עצמה רומזת על ענוה ושפלות בשונה מהחמץ המתנשא ומתרברב, וכאשר היא אף שבורה זהו ממש "ענוה שבתוך ענוה", כמו שהתנא לא הסתפק לומר לנו פעם אחת שמאד נהיה שפלי רוח אלא כפל את דבריו, ומביא ה"אמרי חיים" שהמן שהיה סמל הגאווה נהייתה מפלתו בפסח שהוא זמן של ענוה.

ובס"ד התחדש לי שזהו גם הקשר בין ימי הספירה בהם מתאבלים על פטירת תלמידי רבי

"תדעו לכם, מי שמסוגל לשמוח רק כשיש לו שולחן ערוך בפאר והדר, עם אשה וילדים, קיטל וכלים מפוארים, הרי שאין הוא בן חורין אמיתי, הוא עבד של השולחן והזוכיות הקיטל והסביבה. בן חורין אמיתי שמח בכל המצבים, ולו רק בזכות היותו עבד של בורא עולם".

ישמח משה במתנת חלקו כי עבד נאמן קראת לו!!!

הטבעת המיוחדת

ובאמת בכל המצבים כדאי שנאמץ את שיטתו המיוחדת של שלמה המלך ע"ה, ישנה מסורת אצל חכמי עדות המזרח והביא אותה ברמז מרן החיד"א זצ"ל (מובא ב"מעייין המועד") שיום אחד שלמה המלך קרא לצורף הממלכה והורה לו להכין עבורו טבעת מיוחדת עליה יחרוט את המילים "הכל יעבור". וכשבאו ובישרו לשלמה המלך בשורה טובה על הצלחה בקרב ועל הגדלת הכנסותיו וכדומה, היה הוא מסתכל בטבעת ונזכר לא להתגאות שכן "הכל יעבור", שום דבר לא יישאר אצלך לנצח, וכשבאו ובישרו לו על נפילות והפסדים היה הוא מסתכל גם כן באותה הטבעת ומזכיר לעצמו ש"הכל יעבור" ואין סיבה להיות בצער.

זה ממש הזכיר לי את החידוש עליו אני חוזר בס"ד כל שנה, ובכל שנה ניגשים אלי הרבה ומודים שהחידוש הזה נגע לליבם, וזה דבר החידוש: בליל הסדר אנו מחבבים במיוחד את המצה האמצעית עליה שומרים מכל משמר, ויש בזה רמז נפלא, שהמצה העליונה רומזת לעבר, האמצעית להווה והתחתונה לעתיד. ישנם כאלה שעסוקים כל הזמן עם העבר, הם יאהבו לספר: "פעם היה לי כסף", "פעם הייתי מצליח", "פעם הכל היה יותר טוב", או שהם

לעצמו "טוב שלמדתי שמברכים שתי ברכות", למחרת בסעודת הבוקר הוא ברך שתי ברכות והופתע שחתנו הפעם ברך רק ברכה אחת, ואז הוא הגיע למסקנה שבעצם רק בפעם הראשונה מברכים שתי ברכות, היות וסיפורנו התרחש בחו"ל ושם עושים יום טוב יומיים אז בלילה השני ערכו שוב פעם את ליל הסדר, מיודענו ש"למד" שרק בפעם הראשונה מברכים שתי ברכות ברך הפעם רק ברכה אחת והופתע שהפעם חתנו מברך שתי ברכות, ואז הוא הגיע למסקנה חדשה שבעצם תמיד מברכים שתי ברכות ורק בבוקר חתנו שכח לברך את הברכה השניה, לכן למחרת בבוקר הוא ברך שתי ברכות ומאד הופתע שדווקא חתנו ברך עכשיו רק ברכה אחת, ואז הוא "הבין" שכנראה רק בלילות מברכים שתי ברכות ואילו בימים רק ברכה אחת, לכן במוצאי יום טוב כשישבו לאכול סעודת חול המועד ברך הוא שתי ברכות וממש התפלא שפתאום חתנו מברך רק ברכה אחת, לאחר שהתפלפל בנידון שוב ושוב החליט שכנראה בחול המועד שבו מותרת מלאכת דבר האבד מברכים רק ברכה אחת. כשהגיע ליל שבת חול המועד הוא ברך שתי ברכות ושוב התפלא שחתנו הסתפק בברכה אחת, ומתוך מאמץ עילאי "לדון את החתן לכף זכות" הוא "הבין" ששבת שונה מיום טוב ובשבת צריך לדאוג יותר לכבוד יום העדיף מכבוד לילה לכן בשבת עושים הפוך מיום טוב ודווקא בבוקר מברכים שתי ברכות, והנה בבוקר הוא ברך שתי ברכות ולא הצליח להבין מדוע החתן מברך רק ברכה אחת, ומתוך כל הפלפולים שעשה הוא הגיע למסקנה ברורה וחד משמעית שחתנו פשוט מחפש לעשות ההיפך ממנו, ואז הוא קם ונתן לו סטירה מצלצלת כשהוא גוער עליו ואומר: כמה התאמצתי לדון אותך לכף זכות,

עקיבא ע"ה לבין חג הפסח, שבפסח מבערים את חמץ הגאווה והכעס, ורק מי שהולך בענוה ושפלות זוכה הוא להיות מכבד את כולם.

יש אחד שאומר: "אני לא מתעצבן אלא רק כשמעצבנים אותי"... אבל באמת כל החכמה והגדולה היא להתגבר על ניסיונות וקשיים, זה ממש כמו שאי אפשר להכין לליל הסדר מצות מקמח תפוחי אדמה, וזאת מכיון שאין יוצאים ידי חובת אכילת מצה ממצה העשויה מקמח שאינו יכול להחמיץ, כי רק כאשר יש אפשרות להחמיץ ומתגברים על זה ומצליחים לשמור שלא יחמיץ זה דבר חשוב ורצוי למעלה, כך עבודת השם חשובה בעיקר היכן שיש קשיים ומתגברים עליהם, מתבטלים לרצון השם יתברך ונעשים לעבדיו הנאמנים.

השווער "החכם"

כמה הרבה פעמים אנחנו ממהרים לכעוס ולשמור טינה על דברים של מה בכך, רק בגלל "אי הבנה", זאת בשעה שבאמת אם מגיעים להידברות בין הצדדים הרבה פעמים הכל בא על מקומו בשלום. אספר לכם סיפור משעשע שמלמד עד כמה נגרם מחלוקת רק בגלל שמתביישים לשאול את הזולת בצורה מכובדת לפשר התנהגותו הנראית כחריגה. את הסיפור היה רגיל לספר הרה"ק רבי שלום מקאמינקא זצ"ל (מובא ב"מאמרי חיזוק"), סיפרתי אותו בשנה שעברה והרבה נהנו והתחזקו ממנו.

יהודי בור ועם הארץ זכה להשיא את ביתו לתלמיד חכם, החתן הסב על שולחנו בליל הסדר וכשהגיעו ל"מוציא מצה" ברך חמיו ברכת המוציא והחל לאכול מצה, ואז הוא שמע את חתנו מברך שתי ברכות גם "המוציא" וגם "על אכילת מצה", חמיו התבייש בבורותו ואמר

קבוצת אברכים אשר התארגנה לאפות "מצות חבורה" באחת המאפיות, הם ביקשו שיבוא לעבוד איתם תמורת סכום נאה, שאל אותם ר' משה באיזו שעה הם מתכוונים לעבוד וכששמע את השעה הוא אמר בצורה נחרצת: בדיוק בשעה הזאת יש לי שיעור קבוע עליו אני לא מוותר בשום אופן, האברכים חשבו שזהו ניסיון לדרישת תשלום גבוה יותר והם הציעו לו באדיבות תשלום כפול... אך הלה נשאר בסירובו, עד שנאלצו לקחת מישהו אחר לתפקיד.

היה נדמה שר' משה "הפסיד" כתוצאה מעקשנותו, אך כאמור לא שייד שהלוקח על עצמו עול תורה יפסיד. ובאמצע חול המועד פנו אליו משפחה שהגיעה מאמריקה לחוג את חג הפסח בארץ הקודש, הם סיפרו שילדיהם אוהבים לאכול רק את המצות מהמאפייה בה הוא עובד אשר מספקת גם לחו"ל מצות, הם לא חישבו את הכמות הנדרשת להם וכעת נותרו עם מחסור במצות, הם ביררו איך אפשר להשיג כעת מצות והציעו להם לפנות אליו כעובד המאפייה אולי יש לו מצות מיותרות, ר' משה ענה להם בשמחה שאכן קיבל מתנה מבעל המאפייה כמות מצות גדולה והוא יעניק להם מצות במתנה. היהודי האמריקאי התעקש לשלם על המצות ביד נדיבה כי זו זכות לשלם על דבר מצוה, והתשלום תאם בדיוק למה ש"הפסיד" כביכול מסירובו לוותר על השיעור.

יזכנו השם יתברך לנצל את הזמן כראוי ולעשות רצונו כרצונו מתוך שלום ושמחה, ונזכה עוד השנה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים בירושלים הבנויה, בשמחה ובטוב לבב, אמן.

אבל זהו! שמונה פעמים אתה עשית בדיוק הפוך ממני, אתה פשוט מחפש לזלזל בי! תתבייש לך!

אוי, כמה מסכן אותו עם הארץ, הוא חושב שמקומו בגן עדן במחלקת המוסרי נפש על הכף זכות... והוא כלל לא קולט שבקלי קלות הוא יכל לחסוך לעצמו את כל השיבושים, אם רק היה מתגבר על הבושה ומבקש מחתנו שילמד אותו מתי מברכים שתי ברכות הלא אז הוא היה מברך בכל פעם כנדרש ולא נפגע ופוגע לחינם. ומורי ורבותי! הסיפור הזה הוא סיפור שאנחנו נפגשים איתו כל הזמן! כמה כעסים פגיעות ועלבונות יכולנו לחסוך אם רק היינו מגיעים להידברות עם הזולת. נתקלת בהתנהגות מוזרה של הזולת כלפיך? במקום להשאיר את זה בלב ולנסות לדון לכף זכות, מה שלא תמיד מצליח, ולבסוף פעמים רבות "מתפוצצים" מכעס... הלא אפשר בקלות לשאול את הזולת בעדינות לפשר מעשהו ובדרך כלל מתברר שבסך הכל היתה כאן איזו אי הבנה קטנה.

האופה לא ויתר על השיעור

נסיים מאמר זה עם סיפור ממנו נלמד לא לוותר על קביעות עתים ללימוד התורה גם סביב ההכנות לחג, ובוודאי מי שלוקח על עצמו עול תורה מעבירים ממנו עול מלכות ועל דרך ארץ, וכך מסופר (בגיליון "מרוה לצמא"): העבודה הקשה ביותר באפיית המצות היא של זה אשר עומד כל הזמן ליד התנור הרוחח ומכניס ומוציא את המצות בזהירות ובזריזות, כמובן שגם התשלום על עבודה זו היא בהתאם. ר' דוד עובד כבר שנים רבות בעבודה זו, ועם הזמן הוא נהיה אחד המומחים הגדולים בתחום, שנה אחת פנו אליו

מאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה

הדרך הבטוחה לקירוב הגאולה

גרוע, וכן כשמרדכי הצדיק ע"ה לא כרע ולא השתחוה להמן, אך באמת העיכובים בדרך לגאולה והישועה היו בבחינת החושך שלפני האור, כמו "ירידה לצורך עליה", וזה בהחלט זמן של ניסיון, שנדמה כאילו חלילה השם יתברך מזניח אותנו בחשיכה, אבל כשמגלים אימון ואמונה בהשם יתברך זוכים שמתוך החושך יגיע האור הגדול.

אנחנו מבקשים בתפילה "אור חדש על ציון תאיר", כי עכשיו בחושך אנחנו כל הזמן נתקלים וחוטפים חבטות, ממש כמו אחד שמגשיש באפילה ונתקל כל הזמן בחפצים, אבל ברגע שהאור יידלק נראה איך כל הדברים שנתקלנו בהם הם בעצם מתנות גדולות שהכין לנו הקב"ה ברחמי המרובים. ולכן גם כשלא מבינים צריך לסמוך על הקב"ה שבוודאי עושה אתנו רק טוב.

ראיתי ווארט נפלא שמביא מגיד המישרים הרב שלמה לווינשטיין שליט"א בשם ספר "מרבה לספר", שכידוע בכל בוקר היה שוחט פרעה 150 תינוקות ורוחץ בדמם ובין הערביים היה עושה כן ל-150 תינוקות נוספים, זה היה דבר מזעזע ונורא ביותר רח"ל, אך הנה יום אחד יצא משה רבינו ע"ה לראות את אחיו והוא ראה איך מוחצים ילד תינוק אחד אל הקיר, משה רבינו פנה לקב"ה ואמר לו שהוא אינו מסוגל לראות דבר שכזה, והוא ביקש שהקב"ה יחיה את אותו תינוק,

אור חדש על ציון תאיר

פגשתי יהודי שסיפר לי מעשה משעשע שהיה עם גיסו, גיסו עבר בחול המועד פסח בשער שכם ולפתע צעק לעברו וכל ערבי "פיתות בהשגחת הבד"ץ", ה"י, באמצע פסח והוא טוען שזה בהשגחת הבד"ץ... זה הזכיר לי סיפור משעשע ששמעתי מאחד שהיה נוכח בשעת מעשה, בצבא יש מושג שנקרא "פטור עומר", בימי ספירת העומר מי שמצהיר שהוא מקפיד על מנהגי האבלות מקבל אישור מיוחד שלא לגלח את הזקן בכל יום, היה איזה ערבי אחד שרצה גם הוא לקבל כזה פטור, הוא בא לבקש פטור שכזה, שאלו אותו: אתה יודע בכלל מה זה "עומר"? הוא ענה להם: בטח שאני יודע, היה רב אחד שקראו לו הרב עומר, היה לו זקן ארוך, ארוך, אז בחודש שהוא מת כולם מגדלים זקן...

כולנו רוצים שעוד היום יקום בנו "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ו"בניסן עתידים להגאל", ולכאורה כשמסתכלים על מה שמסביבנו הדבר נראה רחוק מאוד רח"ל, כמה חושך ואפילה גדולה. אבל באמת היא הנותנת, מכאן אפשר להגיע רק לגאולה, זהו החושך שלפני האור, ממש כמו החושך שרואים דרך עינית הדלת רגע לפני שהדלת נפתחת, רק עוד טיפה לחכות בסבלנות והגאולה כאן. גם במצרים ברגע שמשה רבנו ע"ה בא לפרעה המצב נהיה לכאורה רק יותר

זה כתב ה"שבט סופר": "זהו שאנו אומרים השתא הכא לשנה הבאה בארעא דישראל, ועל ידי שאנו בטוחים שזה יקום, משום זה באמת השתא עבדי לשנה הבאה בני חורין".

ה"נועם אלימלך" (פרשת וארא) מבאר שעם ישראל לא שמעו אל משה רבינו ע"ה בשעה שבישר להם על הגאולה המתקרבת, כי הצטערו בגלות על צער השכינה במקום להצטער בצער עצמם, וחששו שכעת כשישמעו את בשורת הגאולה ישמחו שמחה שלא רק לשם שמים אלא גם למען עצמם, אך משה רבינו ע"ה התעקש שחייבים לשמוע את הבשורה ולהיכנס לשמחה של בטחון בהשם, כי דווקא בזכות השמחה זוכים לישועה. וזה לשונו: "והכלל בזה הוא כך כשרוצים להכניע הקליפה צריך להיות האדם בשמחה כי כשהוא שמח אין שם עצבות ותוגה כשזה קם זה נופל ומשה רצה להכניע הקליפה היינו פרעה, על ידי שיכניס בישראל השמחה של גאולה, והם לא רצו לקבל השמחה כדי שלא יבא להם איזה תענוג, ונמצא לא באו אל השמחה. לזה אמר משה הן בני ישראל לא שמעו אלי כלומר זה טוב שלא שמעו אלי כדי לעשות העבודה שלהם בשלימות בלי שום הנאת עצמם, אבל ואיך ישמעני פרעה רוצה לומר שהקליפה לא הוכנעה בזה כיון שלא באו ישראל אל השמחה". צריך לחיות את ההווה, ולשמוח בהווה, כי זה הניסיון של היהודי להיות בשמחה תמיד, כי על כל אחד ואחד חייבים לעבור ניסיונות, ירידות ועליות עד סוף החיים, והעיקר להתחזק בשמחה בשעת הניסיון שיאמין שהוא עוד ייצא מהמצב

אמר לו הקב"ה: אעשה כדברך ואתה עוד תסבול ממנו... לימים גדל אותו ילד והוא מיכה הרשע שעשה את פסל מיכה ופיתה את ישראל לעבוד עבודה זרה. ובאמת כל התינוקות שנשחטו אם היו נשאים בחיים היו הם נוהגים כמיכה רח"ל, ולכן היה זה טוב להם וטוב לעולם שקיבלו את תיקון נשמתם על ידי מוות אכזרי זה. וזהו רמוז במאמר "אל תסתכל בקנקן" ש"קנ" הוא 150 ו"קן" הוא עוד 150, שאל תסכל באלו התינוקות שנשחטו, "אלא במה שיש בתוכו"... ובאמת אלו דברים הנשגבים מבינתנו ואיננו מתיימרים להבין בחשבונות שמים, אך בהחלט נוכל ללמוד מזה שאף פעם לא לשאול שאלות על מה שרואים עינינו, וכמו שרמזו בכיסוי העיניים בזמן קבלת עול מלכות שמים ב"קריאת שמע", שאי אפשר לקבל עול מלכותו יתברך בלי לעצום עיניים ולסמוך על הקב"ה בעיניים עצומות.

הביטחון בגאולה יביא אותה

ובאמת עצם הביטחון בכך שעוד תגיע גאולה, הוא עצמו מקרב את הגאולה. בהגדה של פסח אנו אומרים "השתא הכא לשנה הבאה בארעא דישראל, השתא עבדי לשנה הבאה בני חורין", ובשביל מה הכפילות הזאת? מבאר ה"שבט סופר" (שבת הגדול סוף דרוש ה) שללמדנו בא כי הביטחון שתבוא הגאולה יביא את הגאולה בפועל. ומביא בשם אביו ה"כתב סופר" שפירש את הפסוק (חבקוק ב,ג) "אם יתמהמה חכה לו כי בא יבוא לא יאחר", שאם אנו רואים שמתמהמה הגואל נתחזק בביטחון שיבוא, ועל ידי כן לא יאחר עוד. ועל

כעת ברגע זה עלינו לנצל את ההווה ולמלאות את שליחותנו המיוחדת לתקופה זו. כל ניסיון לברוח מהמציאות ורק להיות שקוע בציפייה לישועה דומה ממש לאחד שמתקשה להתמודד עם מצבו ולכן הוא בוחר להיות שיכור עשרים וארבע שעות... נכון, הוא אולי לא סובל, אבל בוודאי שהוא לא חי!

רבותי היקרים! מרן ה"חפץ חיים" זצ"ל היה כל כולו "מצפה לגאולה", וברור לכולנו שבכל הדור שלנו אין אפילו אחד שמתקרב לגודל האמונה והציפייה של החפץ חיים לגאולה, החפץ חיים התבטא כבר לפני כמאה שנה שכל סימני הגאולה התקיימו, והוא ציפה ממש בכל רגע למשיח, ועם זאת הוא המשיך את שיגרת יומו, ולא רק "המשיך את שיגרת יומו" אלא עשה הכל לחטוף כמה שיותר, ללמוד יותר, להתעלות יותר, כי הרי המשיח עומד להגיע! חייבים להתכונן, חייבים לנצל את הזמן שנשאר! החפץ חיים לא ברח מההווה בטענה שממילא עוד מעט יגיע העתיד אלא דווקא בעקבות העתיד המצופה הוא ניצל כל רגע מהווה.

לחטוף כמה שיותר

אי לכך, בהתקרב חג הפסח הבעל"ט, וכולם מצפים שהנה עכשיו יגיע משיח, חשוב מאוד יחד עם הציפייה לגאולה עוד היום, לנצל באמת את היום, ולחטוף כמה שיותר חיזוק והתעלות. ומצד שני אף להתכונן נפשית שיש סיכוי שהגאולה חלילה תתעכב עוד קצת. כי הרי גם לחפץ חיים ועוד הרבה גדולים זיע"א היה ברור שעם כאלו צרות חייב כבר להגיע המשיח, וגם בזמנם היו מלחמות גדולות ואף

בס"ד. וכפי שביליל הסדר אוכלים מרור לפני הסעודה, ללמדנו שחייבים לסבול מרירות לפני שזוכים לקבל נסים ונפלאות, שהסעודה רומזת לשמחת הישועה, אך לפני צריכים להתמודד עם המרור, ולקבל את הכל באהבה. ובזכות שמקבלים את הכל באהבה, ואף מאמינים שהישועה בדרך עד ששמחים כבר כעת, זוכים שתבוא הגאולה.

שיגרה הפוכה

בשנים האחרונות העולם כולו עובר תהפוכות, כל תקופה והקשיים שלה, עד שהמילה "שיגרה" נהייתה למילה נרדפת של תקופה לא קלה בכלל, "שיגרת קורונה", "שיגרת מלחמה", אלו משפטים מוזרים ביותר, כי אם יש מגיפה איך קוראים לזה "שיגרה"? ואם יש מלחמה בוודאי שזה לא נקרא "שיגרה"! ומשכך טבעי הדבר שה"שיגרה" המוזרה הזאת מביאה אותנו לצפות עוד יותר לגאולה, גאולה שתוציא אותנו מכל הקשיים והסבל הגדול של הגלות. לצפות זה דבר מצוין, ואני האחרון שאבוא לייאש ולומר "אל תצפו, זה לא עומד להגיע כל כך מהר", להיפך, אני באמת מצפה שהגאולה תגיע עוד היום! ואני באמת מאמין שכל הסבל שלנו הוא כתוצאה מהגלות ובוודאי בבוא הגאולה ניוושע מכל הצרות! ואני מאמין באמונה שלמה שהגאולה יכולה להיות עוד היום, בלי שום הקדמות ורמזים, פשוט "פתאום יבוא האדון אל היכלו".

יחד עם זאת חשוב מאוד לא לברוח מההווה, ההווה באמת יכול להתחלף ולהשתנות בין רגע בעתיד נפלא ומתוק, אמת לאמיתה, אבל

באמת המשיח אף אחד לא יודע, ובוודאי שאף אחד לא רשאי לפרסם זאת, וזה לשונו (בפתיחת ספר עולם הידידות): "לדעת המחבר אין שום רשות לשום אדם להצביע על קורות הזמן ולקבוע: "זאת היא אתחלתא דגאולה", "זאת היא מלחמת גוג ומגוג" וכו', אלא אם כן הוא נביא או בעל רוח הקודש".

המשגיח ממשיך ומביא מדברי הרמב"ן (דברים לא, טז—יח) שלפני הגאולה תהיה תקופה של "הסתר פני הגאולה" שאין עוד צרות כראשונות, אבל עדיין הגאולה מתעכבת, וכמה פעמים יהיה נראה שהנה כעת בודאי כבר כעת תגיע הגאולה ושוב תהיה אכזבה, "תקוה ואכזבה משמשות בעירבוביא", וההשגחה העליונה מחכה שנישוב בתשובה.

כשנהג האוטובוס הפגין

קראתי שני סיפורים שימחישו לנו עד כמה הכל יכול להיות להתהפך תוך פחות מרגע, ובזכותם נאמין יותר שהגאולה יכולה להגיע בפתע פתאום, והכל יכול מיד להשתנות לטובה גלויה. את הסיפורים מצאתי בקונטרס הנפלא "כולנו יודעי שמך". הסיפור הראשון סופר לראשונה בגיליון "אסדר לסעודתא". יהודי ממודיעין עילית אשר הוא איש עסקים מצליח חיכה בקוצר רוח לנישואי בנו, אך משום מה זיווגו התעכב כבר כמה שנים, כשבכל פעם מחדש מציעים הצעה, הכל נראה טוב ועומד להתקדם ולפתע הצד השני מורידים את ההצעה. לאחר זמן רב התעורר האבא לעשות חושבים, הוא פנה לאחד השדכנים ולחץ עליו שיסביר לו את פיתרון התעלומה. השדכן ענה לו: באמת לא

מאורעות טבע נדירים שגרמו לכולם לקוות יותר לגאולה, ועל אף הכל לצערנו הגאולה התעכבה. לכן צריך כל הזמן "לצפות אך לא להתאכזב", ובדרך זאת מחזיקים מעמד בהווה כי מתנחמים בזה שהקשיים הם ממש זמניים וממש בקרוב הם יסתיימו, ובד בבד אנחנו מנצלים את ההווה ולא מנסים לברוח מהמציאות.

הלא הקב"ה לא שלח לנו את הקשיים רק בכדי שנברח מהם ונעסוק בציפייה לגאולה כך חלילה לא תושג המטרה, וזו תהיה חלילה סיבה דווקא לעיכוב הגאולה וריבוי הקשיים. הקשיים מגיעים בכדי שנתקרב לקב"ה, נעשה חשבון נפש, נרבה בזכויות, ועיקר העיקרים נגלה אימון לקב"ה, נראה לו שאנחנו לא מהרהרים אחר מידותיו, אוהבים אותו בכל המצבים, ומכירים טובה לקב"ה שאוהב ועושה הכל לטובתנו.

לכן בהתקרב חג הפסח הבעל"ט זה הזמן לחטוף את הרגע בלי דאגות מהעתיד הצפוי או הבלתי צפוי, כי הרי בכל רגע יכול לבוא משיח... ננצל את הרגע ונשמח בחלקנו ובזכות זה נזכה בקרוב ממש לגאולה השלמה.

בתקופה זו חשוב מאוד להזכיר את דברי מורי ורבי אשר בחג הפסח [י"ז בניסן] ימלאו תשע עשרה שנה להסתלקותו, מרן המשגיח רבי שלמה וולבה זללה"ה אשר מסר שיחות והרצאות רבות לאחר מלחמת "ששת הימים" ו"יום כיפור", מדובר בימים שבהם כולם ציפו למשיח מתוך לחץ ודאגה, ואף הרבה האמינו שהנה זה "גוג ומגוג"... בא מרן המשגיח והתבטא בהרחבה שמתי יבוא

המחותן למיודענו: דע לך שאת ההצעה הזאת כבר קיבלנו לפני שלוש שנים אבל כשבררנו עליכם אמרו לנו שאתה אדם עצבני שלא מפסיק לקטר ולזלזל בזולת, ולכן ברחנו מהרעיון, אבל בשבוע שעבר נסעתי באוטובוס וראיתי במו עיני איך אתה מגיב בסבלנות לנהג העקשן שלא נתן לך לעלות עם התיק מיד הבנתי שסתם אנשים ריכלו עליך מתוך קנאה, ולכן התקשרתי לשדכן ואמרתי לו שאני מעוניין להחזיר את ההצעה ההיא מלפני שלוש שנים...

טרמפ באמבולנס לעבודה

סיפור נוסף התחרש עם יהודי בשם יחיאל שעבד שנים כטכנאי רנטגן במכון מכובד, אך לאחר שנים ביום מן הימים הודיעו לו על עיצומים הנערכים במכון והביאו לו מכתב פיטורין, במשך זמן מכובד הוא קיבל פיצויים אך גם אלו הסתיימו ויחיאל עדיין לא מצא עבודה חלופית. והנה סוף סוף הוא התקבל לראיון עבודה בעבודה מסוימת שאמנם לא היתה "פיסגת חלומותיו" אבל לפחות הייתה בה הכנסה טובה.

יחיאל המתין לאוטובוס שיביא אותו לראיון מבעוד מועד, אך האוטובוס פשוט "ברח" לו מול העיניים, בצר לו נעמד בצידו הכביש לבקש טרמפ, לאחר זמן קצר העלה אותו אחד הנהגים, כשהוא דוהר במהירות בכביש עד שלפתע התנגש ברכב אחר, יחיאל והנהג עפו מהרכב אל הכביש, ורק בניסי ניסים יצא מהתאונה ללא פגע. כונני ההצלה שהגיעו למקום חייבו את יחיאל להתפנות לביקורת בבית החולים, יחיאל נאלץ למצוא את עצמו

נעים, אבל אם אתה מתעקש אסביר לך, אומרים ה"עולם" שאתה לא שומר על הפה שלך, וכל הזמן אתה מזלזל ופוגע בזולת, אנשים לא מתלהבים להשתדך עם משפחה שכך מתנהג האבא שלהם.

האבא שמע והזדעזע וקיבל על עצמו שמהיום והלאה ישמור על לשונו ויכבד את כולם מעל ומעבר למקובל, עוד באותו היום הוא התבקש על ידי חבר להעביר חבילת שטרות של מזומנים באוטובוס ממודיעין עילית לירושלים שם הוא מוסר קורסים, מדובר בסכום גדול שאי אפשר להחזיק בכיס, מיודענו שנסע עם תיק גדול הכניס את חבילת השטרות לתיק ובאופן חריג במקום להכניס את התיק לתא המטען הוא העלה אותו לאוטובוס. הנהג הבחין בתיק והורה לו להוריד את התיק ולהניחו בתא המטען, מיודענו ניסה להסביר לנהג שיש לו בתיק דברים יקרים והוא חייב אותם לצידו לצורך שמירה, הנהג לא קיבל והמשיך בעקשנותו. ומשלא ירד מיודענו, עשה הנהג את ההפגנה הידועה של הנהגים... הנהג כיבה את מנוע האוטובוס והודיע שלא ימשיך בנסיעה עד שהלה ירד עם התיק. ביום אחר היה חוטף הנהג "שפכטל רציני" מיודענו שבוודאי לא היה חוסך מחרצובות לשונו כנגד הנהג העקשן, אבל בדיוק היום הוא קיבל על עצמו לשתוק... מיודענו ירד בשתיקה עם התיק והמתין לאוטובוס הבא שהגיע רק בעוד רבע שעה.

עוד באותו היום הונחה הצעת שידוך חדשה על שולחנו, ההצעה התקדמה יפה ובשעה טובה נערך הוורט, במהלך הוורט סיפר

שטות תוציא אותנו מעמל התורה, אלא נתאמץ ללמוד ברציפות ורצינות, ככה התורה שלנו תהיה "מפתח חזק" לפתיחת שערי הגאולה במהרה בימנו.

וכפרט כעת שמנסים בכל דרך להפריע לבני הישיבות, בוודאי משמים רוצים שנתחזק יותר בעמלה של תורה. וכפי שבעבר כשהייתה גזירה שהגויים הכריחו יהודים לעבוד בשבת, אמר מרן ה"חפץ חיים" זצ"ל: אם אנחנו נתחזק בכבוד השבת ושמירתה, זה ישפיע גם על הגויים והם לא יעזו להפריע לנו משמירת השבת. וברור שכן הדבר גם בעמל התורה, שכמה שאנו נכבד ונייקר כל רגע של לימוד הדבר ישפיע על כל אנשי הממשל וכו' וגם הם יחושו כבוד לעמלי התורה ולא יעזו להפריע להם.

אגב, כולם הופתעו לשמוע את ההתקפות הרבות כנגד עולם התורה, אך אני הקטן כלל לא הופתעתי! אדרבה, לצד הצער על החילול השם והפירוד לבבות בסתר ליבי גם שמחתי לראות את אחד מסימני הגאולה הגדולים, שכידוע מהזוהר הקדוש והובא בהרחבה בכתבי הגר"א שלפני הגאולה הערב רב ינסו בכל דרך להפריע ללומדי התורה (יעוין בתיקוני זוהר קי"א ע"א, זוהר משפטים קי"ד ע"א), והיא לא תצלח ובזכות עמל התורה במסירות יזכו לגאולה.

ויהי רצון שבמהרה נזכה לגאולה שלמה ויקוים בנו "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", אמן.

באמבולנס במקום בראיון עבודה... ברוך השם כל הבדיקות יצאו תקינות, אך יחיאל ישב בבית החולים כשדמעות תסכול זולגות מעיניו. הרופא הבחין ושאל את יחיאל מדוע הוא כל כך כאוב? ויחיאל הסביר לרופא שזה זמן רב שהוא מחפש עבודה אך שום דבר לא התקדם ועד שסוף סוף היום נקבע לו ראיון עבודה הוא מוצא את עצמו בבית החולים.

במה אתה מקצוען? שאל הרופא, ויחיאל סיפר על עבודתו שנים רבות כטכנאי במכון מפורסם, הרופא שמע והתפעל: הרי בדיוק כעת אנו מחפשים נואשות טכנאי חדש בבית החולים במקום אחד שיצא לפנסיה... תוך יומיים כבר נכנס יחיאל לעבודה קבועה בסכום הרבה יותר מכובד ממה שהכיר אי פעם, והכל בזכות התאונה...

המפתח של הגאולה

היות ודברנו כל כך הרבה מהציפייה לגאולה כדאי שנזכיר את דברי ה"אור החיים" הק' בפרשת תצוה שאומר כך: "ולזה נתארך הגלות, כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצות, אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה". רבותי! יש הרבה דברים המסוגלים לזירוז הגאולה, אך כולם נמשלים כ"שמן לשיחרור חלודה" שבכותו לשחרר את כל המחסומים לפתיחת שערי הגאולה, אך המפתח עצמו הוא עסק התורה. הדור שלנו מבורך בס"ד ברבבות עמלי תורה המוסרים נפש על עמל התורה, אשריכם ישראל! וכמה שיותר נייחס חשיבות לתורה שלנו ולא כל

אני יהודי גאה

לא חוזרים על טעות פעמיים

איש הצבא היהודי נהג לפגוש יום ביומו, ולכן היו הזדמנויות רבות בהן יכול היה האדמירל לשוחח עימו. מה יכול להיות כה חשוב שהאיש ירצה לקיים איתו פגישה מיוחדת, נפרדת ופרטית?

כעבור שעות אחדות, האדמירל נקש על דלת חדרו, כשהוא לבוש בבגדים אזרחיים על מנת שלא למשוך תשומת לב. "מיסטר בן-אהרון", הוא פתח ללא שהיות, ברגע שנסגרה מאחוריו הדלת, "אתמול עברתי בדיקה רפואית והרופאים אבחנו אצלי מחלה חשוכת מרפא. הם אומרים שנתרו לי לא יותר משלושים ימים לחיות". צבי השתתף בצערו של היהודי, אך תמיהתו לא פגה, שכן מה הוא מצפה ממנו לעשות? "מיסטר בן אהרון", האדמירל היהודי הישיר את מבטו לתוך עיניו ואמר: "אתה יהודי. אני עוקב אחר כך מאז שהגעתי לכאן, אתה אדם קדוש. אני רוצה שתברך אותי שאזכה לחיים". "הבקשה הייתה כה בלתי צפויה, שבמשך מספר רגעים נעתקה נשימתו. בסוף גמגמתי ואמרת לי: 'למה שלא תלך לחכמי הדת שלך, שהם יעזרו לך?'. היהודי העווה את פניו והפטיר: "אני יודע, והם יודעים שהכל שטויות. אתה יהודי. אתה הדבר האמיתי!".

מה לעשות? למען האמת לא הייתי בטוח איך צריך לנהוג. הרמתי טלפון לרב שלי בארץ והתייעצתי איתו. הוא אמר לי שאין בעיה לברך את הגוי והדבר אף יכול להביא לקידוש

הפגישה עם אדמירל הודי

אחיי ורעיי, ידוע מה שאמרו חז"ל (ויקרא רבה אמור פרשה ל"ב): "ר' הונא בשם בר קפרא בשביל ד' דברים נגאלו ישראל ממצרים שלא שינו את שמם ואת לשונם ולא אמרו לשון הרע ולא היה אחד מהם פרוץ בערוה". והנה לעיתים האדם נקלע למבוכה בשל סממניו החיצוניים, אולם עלינו לדעת, כי אף בקרב הגויים יודעים להעריך את העם היהודי ומהי האמת. להלן מעשה מופלא, שיש בו כדי ללמדנו על כך. ומעשה שהיה- כך היה:

החיים רצופים בהפתעות, אבל שום דבר לא הכין את מר צבי בן-אהרון לטלפון שצלצל בחדרו בבית המלון במומביי ערב אחד לפני כעשר שנים. מעברו האחר של הקו היה אדמירל בכיר בחיל-הים היהודי. "מיסטר בן-אהרון?" שאל איש הצבא היהודי באנגלית, "האם אפשר להיפגש אתך, אצלך בחדר, לצורך שיחה פרטית?" הבקשה המסתורית עוררה את סקרנותו של מיודענו. המאורע התרחש באחד הימים האחרונים של תרגיל צבאי ישראלי-הודי משולב, שבו נוסו מערכות נשק מתקדמות. כמנהל בכיר באחת מחברות הטכנולוגיה המובילות בארץ התבקש בן-אהרון ללוות את התרגיל מתחילתו ועד סופו, תהליך שנמשך מספר שבועות. עתה הוא ציפה בקוצר רוח לחזרתו הקרובה לישראל. פליאתו הגדולה נבעה בשל העובדה שאת

האחרים במשלחת שלכם לא נראים כמוך... הם אלו שנראו לו מוזרים, לא אני"...

איך מקפידים על שמירת מצוות בסביבה כה זרה? - כמו בכל מקום: על ידי הקפדה על העקרונות שלך. תפילה למשל, היא תפילה. לא חשוב, אם אתה נמצא ברחוב סואן במרכז תל אביב או בסיפונה של ספינת טילים משוכללת בשווי עשרות מיליוני דולרים שמפליגה בלב האוקיינוס ההודי. לא אשכח, כיצד בכל ערב בהגיע שעת תפילת המנחה היה קצין בכיר המופקד על הניסוי מורה להפסיק את כל ההכנות. אלפי היילים ועשרות אוניות המתנינו בסבלנות, עד שהמדען היהודי סיים את תפילתו. באחת הפעמים, שבהם הניסוי התארך מעבר למצופה, הוא הגיע כדי להתנצל על ההפרעה הדתית שנגרמה. (מהעלון "משכן שילה")

מי זוכה למנוחה

כידוע שיעבוד מצרים היה כהכנה לקבלת תורה על מנת שיתרגלו לביטול הרצון העצמי ולעבודה מושלמת וכפי שמובא בפרשת ויחי: "וירא מנוחה כי טוב וגו' ויט שכמו לסבול", ומבאר מרן המשגיח רבי ירוחם ממיר זצ"ל שכיון שראה יששכר שטוב לעבוד את השי"ת בישוב הדעת וביציבות בכל המצבים, גם כשיש זעזועים וטלטלות, שזו הכוונה "מנוחה", לכן הוא בחר לקחת על עצמו לסבול ולהעמיס על עצמו דברים לא קלים, כי רק כך אפשר להתרגל להתמודד עם כל המצבים! עכת"ד. וכך גם שיעבוד מצרים הכין את ישראל לקחת על עצמם עול תורה בכל המצבים. ובאמת הלוקח על עצמו עול תורה חוסך מעצמו עול מלכות ועול דרך ארץ, כי כל

השם. למחרת שב האדמירל ההודי וזכה בברכה המיוחלת. כעבור מספר שבועות, כאשר השניים שבו ונפגשו, התברר, כי המחלה הקשה נבלמה באופן פתאומי ומפתיע ולמעשה האדמירל קיבל עוד שנה וחצי של חיים במהלכם הספיק לחתום על כמה עסקאות בשווי עשרות מיליוני דולרים עם התעשיות הביטחוניות בישראל. המפגש עם האדמירל ההודי הוא רק מקרה אחד מתוך שורה ארוכה של חוויות ואירועים מרתקים, שכן אהרון חווה במהלך שנותיו הארוכות כיהודי חרדי, שעמד בראש מחלקת הפיתוח באחת מחברות הטכנולוגיה המובילות בארץ בתחום הביטחוני.

כאשר נשאל על יד מאן דהוא: "האם העובדה שאתה מזוהה בצורה כה בולטת כיהודי חרדי, לא גרמה לך לקשיים?" בן אהרון מתחייך. "נהפוך הוא! העובדה שהיהדות שלי בולטת לעין כל, הפכה לנכס עצום. אני זוכר, שלפני היציאה להודו לצורך קידום עסקה בשווי כמה מיליוני דולרים הסתכל עליי מנהל החברה בחשש ושאל: 'אתה לא יכול לפחות להצניע את הסממנים הדתיים שלך? אנחנו פוחדים שזה יגרום לבעיות'. ענית לו: 'אני מתכוון לנסוע עם הציצית והזקן, המגבעת והחליפה. זה חלק ממני, וזה אצלי עניין עקרוני. אם לא מתאים לכם, תמצאו מישהו אחר במקומי'. כמובן שהם נסוגו מהדרישה ונסעתי בחזותי הרגילה".

"ואיך באמת התייחסו אליך ההודים?" - "בהערכה עצומה. השיא היה, כאשר הגנרל הבכיר שהיה אחראי על הניסוי משך אותי הצידה ושאל אותי: 'תגיד, למה הישראלים

שכבר ניכנע לרצון השם יתברך. וכמו שאומר ה"אור החיים" הק' בפרשת ויגש (כא, א) שכאשר התורה הקדושה מזכירה את ביאת בני ישראל למצרים נאמר "בני ובני בניו אתו בנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה", והפסיק הפסוק בין בני ובני בני לבין בנותיו וכו', וזאת משום שבעוד שבניו ובני בניו קיבלו את עול הגלות בלב שלם, שהתבטלו לרצונו יתברך, הרי שהאחרים לא באו למצרים מרצונם עד שהוצרך יעקב להורידם בעל כורחם. ומחדש ה"אור החיים" שמשום כן כל עוד שאותם שקיבלו את הגלות ברצון היו בחיים לא התחיל השיעבוד! וכפי שנאמר בפרשת שמות (1, א) "וימת יוסף וגו' וכל ה"דור ההוא", שכל מקבלי הגלות מרצון מתו לפני שהחל השיעבוד. וזאת משום "כי סמא דיסורי קבולי", רפואת הייסורים היא קבלתם מרצון. וכמבואר בהרחבה ב"ערוות דבש" (ה"א דרוש 1) שעל ידי שמקבל על עצמו דין שמים באהבה מהפך מידת הדין למידת הרחמים.

הטעות הגדולה

ובאמת הטעות שהביאה על ישראל את השיעבוד הייתה ההתחברות לגויים, שחשבו כי בזכות הקשר עם המצרים הם לא יענו אותם, אך האמת היא שההיפך הוא הנכון, כפי שאומר הפתגם "אם היהודי לא עושה קידוש הגוי עושה הבדלה", אם היהודי לא שומר על קדושתו אלא מנסה להתחבר לגויים, בא הגוי ועושה את ההבדלה ומזכיר לו: אתה יהודי! אך שבת לוי שהסתופפו בבית המדרש והתרחקו מדרכי הגויים לא היו זקוקים שיזכירו להם: "אתם יהודים!" והדברים מפורשים ב"כתב

אחד נגזר עליו כמה יסבול בעולם הזה בבחינת "אדם לעול יולד", וכיון שבחר בעול תורה נחסך ממנו עול של דברים אחרים.

וכפי שישבט לוי בחר לעסוק בתורה ולא התרגש מהצעותיו של פרעה לבוא לעבוד תמורת תשלום הגון, לכן גם כשכבר פרעה שיעבד את כולם בכפייה הוא לא הצליח לשעבד את שבט לוי! כי בזכות שלקחו על עצמם עול תורה ניצלו משיעבוד. ומסתבר שבזכות שישבט לוי בחרו מעצמם בעול תורה עשו כבר בזה עצמו את ההכנה הראויה לקבלת תורה, ושוב לא נזקקו לשיעבוד מצרים כדי להתרגל ל"עול".

[שאלתי פעם תלמידים מדוע יששכר ע"ה בזכות ש"וירא מנוחה כי טוב" לכן "ויט שכמו לסבול", הלא לכאורה צריך להיות להיפך, אם מנוחה זה כל כך טוב אז שילך לנוח ולא יעמיס על עצמו? ניגש אחד התלמידים והשיב מעצמו בחידוש נפלא: כיון שראה יששכר את המנוחה מטירדות הפרנסה וכו' לדבר טוב, לכן לקח על עצמו לסבול עול תורה, כי הלוקח על עצמו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ].

כמו כן עצם קבלת הייסורים באהבה, שמתוך האמונה שהשי"ת עושה אתנו רק טוב הוא מקבל את דין שמים, מתבטל לרצונו יתברך ולא נלחם בגזירת שמים [יותר מחובת ההשתדלות], זה עצמו מביא פעמים רבות לרחמים מרובים עד כדי ביטול הייסורים, וזאת מכיון שמטרת הייסורים הייתה רק להכניע את האדם לשבור את גאותו ולרכך את לבו, וכיון שקיבל גזירת מלך מרצון כבר אינו זקוק לסבול

"יעקב, תמיד הש כעקב ושמה במה שיש לו, אך "עשיו" מהפש לקבל הכל בשלמות מלשון "עשוי", וכל דבר קטן שאינו נעשה כרצונו מוציא אותו משלוותו. ועל דרך שמבאר האלשיך הק' שהקנאה מביאה לכל העבירות של בין אדם לחבירו, ואילו התאוה מביאה לכל העבירות של בין אדם למקום, ואילולי ה"כבוד" כבר היה מודה על האמת ושב בתשובה, אך כיון שאינו שב בתשובה הרי הוא שקוע בקנאה ותאוה.

איש העסקים שהפסיד

כולם מכירים את הסיפור על איש עסקים שביקש ממרן רבי משה פינשטיין זצ"ל "התר" להתגלח ב"בין המצרים" לצורך פגישה עסקית מאוד חשובה עם כמה גויים, רבי משה לא התיר לו, אך בפועל אותו אחד התקשה לעמוד בניסיון והתגלח, כשעמד לסגור את העסקה שאלו אותו הגויים: "מנין לנו שאתה ישר ונאמן, אצל מי אפשר לברר עליך?" ענה להם הסוחר: הרי אני יהודי, והיהודים מוחזקים כנאמנים, התפלאו הגויים כששמעו שהוא יהודי ואמרו לו: אם יהודי אתה, מדוע אתה מגולח בימים האלה, שבהם היהודים לא מתגלחים? אם אתה לא נאמן לדת שלך, מי אמר לנו שתהיה נאמן לנו?! והגויים לא הסכימו לחתום איתו את העסקה.

יהי רצון שנוכה להיות יהודים גאים מתוך שמחה ואהבה, מה שיביא גם את יוצאי חלצינו להמשיך בדרך הזאת בס"ד. ובזכות זה נזכה בקרוב ממש שיתקיים בנו "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", בגאולה שלמה במהרה.

סופר" בתחי' פרשת ויחי על מה שמביא רש"י ע"ה שפרשת ויחי סתומה משום שנסתמו עיניהם וליבם של ישראל מצרת השיעבוד, ושואל הכתב סופר דהא השיעבוד לא החל עד שנפטרו כל הדור ההוא? ומבאר הכתב סופר שכיון ששמעו ישראל שהם עתידים להשתעבד ולהתענות אצל הגויים הם הזדרזו להתחנף למצרים ולחכות את דרכיהם, מתוך תקווה שבזכות זאת יאהבו אותם המצרים, ולכן הם וויתרו על שמירת העיניים והלב בקדושה וטהרה, וכך מבוארים הדברים "שנסתמו עיניהם וליבם של ישראל" – סתימה רוחנית ומה הביא לכך? "מצרת השיעבוד" – מתוך תקווה שהדבר יציל אותם מצרת השיעבוד העתידה לבוא, אך באמת זו היתה כאמור טעות חמורה כי ההיפך הוא הנכון, דוקא משום שהתחנפו לגויים ולמדו ממעשיהם נענשו בכך שהגויים שבו והזכירו להם: "אתם יהודים!" [וכן היה גם בימי מרדכי ואסתר שהיה נראה שעקשנותו של מרדכי להבליט את יהדותו ואמונתו הם שגרמו לסכנת עם ישראל, אך באמת ההיפך הוא הנכון שההנאה מסעודת אחשורוש שהיה בה משום התקרבות לגויים היא שהביאה את הגזירה הגדולה].

ומדוע ההתקרבות לגויים הביאה דווקא לסתימת העין והלב? נראה שהעין והלב הם סימלי החמדה והתאוה, שבמקום לשמוח בחלקו מתוך אמונה שהשי"ת עושה איתו את הטוב ביותר, הרי הוא פוזל לרכוש הזולת, העין רואה והלב חומד רח"ל, עד שמתוך תאוה וחמדה הוא מאבד את ישוב הדעת ונופל לטומאה נוראה. וזו דרכם של הגויים, שאילו

ונאמר לפניו שירה חדשה

סיפורי השגחה חדשים ומופלאים

כך ניצלנו מהפיגוע

ערב שבת פרשת משפטים הגיעה יצאנו מהבית לנסיעה אל עבר מושב תירוש, בסביבות השעה 12:15 הגענו לצומת מסמיה ומשם לאחר המתנה של כחצי שעה הגיע האוטובוס שהביא אותנו אל המושב תירוש, הכל היה טוב ונחמד ברוך השם חוץ מדבר אחד... החבר שהפכנו בשבילו עולמות והקדמנו את השבת למענו פשוט לא הגיע לשבת! ברגע האחרון הוא החליט להישאר בבית. זה היה ניסיון מאוד קשה, מתברר שסתם נלחצנו והקדמנו את השבת גיבוש, מה שאף אילץ אותנו לוותר על חלק מהתוכניות שלא הספקנו להכין בזמן הקצר, ובסוף כזה זילזול גדול מצידו, הוא פשוט החליט לוותר על השבת גיבוש. מדובר היה בניסיון קשה, אך כיהודים מאמינים התחזקנו באמונה שהכל לטובה, והתאמצנו לדון אותו לכף זכות שכנראה סיבה מוצדקת גרמה לו לוותר על השבת איתנו, ומדובר בנושא אישי שלא נעים לו לשתף אותנו וכו'. התאמצנו ושמחנו במה שהספקנו להכין, וכאמור ברוך השם הייתה שבת ממש נחמדה.

והנה היום ערב שבת פרשת תרומה אני קולט: ממש בזמן הזה לפני שבוע היינו בתחנת האוטובוס הזו בצומת מסמיה, משפחה שלמה שהמתינה בתחנה כחצי שעה לאוטובוס שיביא אותנו למושב תירוש!!! לולי הקדמנו את השבת הרי שאני ומשפחתי היינו שם, בתחנת האוטובוס! מי יודע מה היה קורה אם היינו נמצאים בתחנה בזמן הפיגוע, ודבר אחד בטוח היה קורה רח"ל: טראומה וחרדות... והשם

כולם עדיין מזועזעים מהפיגוע הקשה שארע ביום שישי ערב שבת קודש פרשת תרומה תשפ"ד סמוך לשעה 12:30, כאשר מחבל פתח בירי לעבר אנשים סמוך לתחנת אוטובוס בצומת מסמיה. בפיגוע נרצחו בחור ישיבה צעיר ממודיעין עלית הי"ד וחייל ממודיעין הי"ד, ונפצעו ארבעה השם ישלח להם רפו"ש. כשעתיים לאחר מכן פגשתי יהודי שסיפר לי בהתרגשות את גס ההצלה שלו ומשפחתו מהפיגוע הנורא. וכך הוא סיפר: לפני כחודש ימים התארגנו קבוצה מבני הקהילה לערוך שבת גיבוש ונופש במושב תירוש הממוקם בין בית שמש לקריית מלאכי, סיכמנו על דעת כולם שהשבת המיוחדת תיערך בשבת פרשת תרומה, כאשר מיד התחלנו בתכנון ארגון השבת לפרטי פרטים, הרבה הציעו עזרה בהכנות, ובד בבד דאגנו לשמור את השבת הזאת פנויה ממחויבויות אחרות. עוברים כשבועיים של הכנות ותכנונים, ולפתע "נזכר" אחד החברים שבעצם בשבת פרשת תרומה יש לו "שבת חתן" של קרובי משפחה, הוא לא יכל לוותר על השבת חתן והוא ביקש בכל תוקף שנקדים את השבת גיבוש לשבת פרשת משפטים, מדובר כבר בשבת הבאה. הבקשה הזאת הצליחה להרגיז את כולם, אבל מתוך לב טוב וויתרנו, שינינו את כל התוכניות לכבודו, הקדמנו את השבת המדוברת, ונכנסנו ללחץ ענק.

אל השלמות? רק מי שגם עכשיו בתוך החושך הוא חי עם כזאת אמונה חזקה עד שאפילו עכשיו בגלות הוא אומר שירה – כי הוא מרגיש כל כך חזק שיש קשר בין כל מה שעובר עלינו, ושכל דבר שעובר עלינו הוא חלק מהטוב המושלם. בשביעי של פסח אנחנו חוזרים אל קריעת ים סוף, אל השירה ששרו כולם עם משה רבינו, כדאי שנזכור שהשירה הזאת היא לא "היסטוריה", זה משהו שקיים כל רגע, כל רגע של אמונה זה "שירה", ושיא השירה תהיה לעתיד לבא, שנאמר "אז ישיר" בלשון עתיד.

מדוע הכל "הכי טוב"

אחד מחבריי הטובים מנהגו לומר תמיד שהכל "הכי טוב". מה המצב? "הכי טוב", איך אתה מרגיש? "הכי טוב", תמיד "הכי טוב". אמרתי לו שהוא מזכיר לי סיפור שקראתי לאחרונה על יהודי שנתקל בסיטואציה מבישה מצערת ומקוממת, שנראתה לכאורה ממש לא "הכי טוב", אבל בסופו של דבר התברר לו איך כל זה היה בדיוק "הכי טוב", את הסיפור הזה סיפר הרה"ק רבי מרדכי חיים מסלונים זצ"ל והוא שמע אותו מבעל המעשה. ומעשה שהיה כך היה (מתוך "מאמר מרדכי", הובא בקונטרס "כלנו יודעי שמך"): רבי אשר מחשובי חסידי קרלין בטבריה היה איש נכבד ואף זכה להיות כותב תורתו של הרה"ק ה"בית אהרן" זצ"ל, ביום מן הימים נסע רבי אשר להקביל את פני רבו הרה"ק הינוקא מסטולין זצ"ל, לאחר ששהה אצל רבו זמן מה הגיע הזמן להיפרד מרבו, נכנס רבי אשר לקבל את ברכת הדרך, אך הרבי הפתיע אותו כשאמר לו: לא טוב לצאת מהעיר בשעת לילה, לפיכך אבקשך שתמתין ותיסע רק בבוקר. רבי אשר ניסה להסביר לרבי במבוכה שהדבר לא מציאותי, כי אם יתעכב בלילה בסטולין הוא יאחר את הרכבת

יתברך חסך מאתנו את כל זה בזכות? בזכות שוויתרנו לחבר.

ממעשה זה למדנו עד כמה כל עכבה לטובה, וגם כשיש עיכובים "מעצבנים" צריך להמתין בסבלנות עד שנוכה לראות איך באמת הכל "הכי טוב", וכך להודות ולהלל ולומר שירה.

שירת האחדות

יש יסוד שאני אוהב לחזור עליו, נגיד אותו עכשיו בקצרה. חז"ל אומרים ש"ביקש הקדוש ברוך הוא לעשות חזקיהו משיח, וסנחריב גוג ומגוג, אמרה מידת הדין לפני הקדוש ברוך הוא ריבונו של עולם... חזקיהו שעשית לו כל הניסים הללו – שניצל מסנחריב ונתרפא מחוליו – ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח?!" (סנהדרין צ"ד ע"א וברש"י). ומדוע לא? מדוע מי שלא אמר שירה לא יכול להיות משיח? וכי היו חסרות לחזקיהו זכויות – הרי השם חשב בהתחלה שהוא ראוי להיות המשיח?

מיישב הגה"צ רבי חיים פרידלנדר זצ"ל בדרך נפלאה (שפ"ח מועדים) שהנה כשהמשיח יגיע כולנו נזכה לגלות את הקשר בין כל המאורעות שעברו עלינו, אבל לבנתיים אנחנו נמצאים בתוך חושך, אנחנו לא מבינים מה הקשר בין כל מה שעובר עלינו. אבל אנחנו צריכים להתחזק באמונה, להאמין שיש קשר נפלא בין כל מה שעובר עלינו, וכל דבר מקרב אותנו אל השלמות. זה כמו למשל, יש לך ביד חתיכה אחת של "פאזל", זה נראה סתם קשקוש, משהו שצריכים לזרוק לפח, אבל אתה יודע שזה רק חלק קטן מתוך משחק שלם, וכשתמצא את כל החלקים תוכל להרכיב תמונה יפה, אז אתה לא זורק את זה לפח. אתם יודעים מי יזכה להיות המשיח? מי יזכה להראות לנו איך כל מה שעבר עלינו קירב אותנו

כשסיפרתי את הסיפור לאותו יהודי, הוא השיב לי בשני סיפורים, כשהוא מוסיף ואומר: אספר לך שני סיפורים שבזכותם הבנתי שבאמת הכל "הכי טוב", ומאז התחלתי לומר תמיד שהכל הכי טוב, גם בלי לזכות לראות ולהבין את הטוב הטמון במצב. הסיפור הראשון הוא על אחד שחצה את הכביש ולפתע נדרס על ידי רכב שנסע במהירות מופרזת. מחמת התאונה נפצעה רגלו והוא הובהל לבית החולים, בבדיקות שנערכו לו בבית החולים התברר שבדיוק במקום שנפגע בתאונה היה לו גידול סרטני רח"ל, ובעקבות התאונה כל הגידול הוסר! מי יודע כמה היה עובר אותו יהודי עד שהיו מגלים את הגידול ההוא, והאם בכלל היו מצליחים לטפל בזה בזמן. כך התגלה שהתאונה הזאת עם כל השלכותיה הכואבות והמגבילות ותהליך השיקום הארוך, כל אלו היו ממש "הכי טוב" עבורו. והסיפור השני הוא על אחד שהוכש בראשו על ידי נחש רח"ל, הוא איבד את ההכרה והיה מונשם ומורדם כמה שבועות, כשהתעורר אמרו לו הרופאים: תגיד תודה לבורא עולם, בבדיקות שערכנו התברר שהיה לך גידול סרטני בראש והארס של הנחש חיסל את הגידול במשך השבועות הללו, כעת אתה חוזר הביתה בריא ושלם!

הטרמפ לחוף באשקלון

סיפרנו על שבת גיבוש, אז הנה סיפור נוסף. באחת הישיבות התארגנו לאחרונה ל"שבת גיבוש" של כל תלמידי הישיבה עם הצוות ובני משפחותיהם, מדובר בדבר הדורש תכנון והכנה רבה ומורכבת, ואכן המארגנים עמלו קשה על כל הפרטים וסגרו עם מבנה בית מלון באשקלון שנמצא כעת בשיפוצים לערוך שם את השבת גיבוש, החוזה נחתם וההכנות עברו לשלבים הבאים. באחד הימים שנים מבני הישיבה

היוצאת לאודסה, וכך לא יוכל להספיק את האוניה לארץ ישראל, ולא היא אפשרות בידו להגיע לחג הפסח לביתו. הרבי ניסה שוב ושוב לשכנע אותו שבכל אופן יישאר, אך כשראה שקשה לו לקבל את הדברים הוא נתן לו את ברכת הדרך, כשהוא יוצא מגדרו ומלווה אותו עד לשער החצר, כסגולה לשמירה.

לאחר שעלה רבי אשר על הרכבת והתיישב באחת הקרונות, עלה כומר רשע ופנה למבקר והורה לו שמכיון שאינו מעוניין לראות יהודים ברכבת, לכן יש להעביר את כל היהודים נוסעי הרכבת אל הקרון האחרון, שהיה זול ופשוט יותר. ההוראה הזו הייתה מביישת ופוגעת מאוד, אך אף אחד מהיהודים לא העז להפר את ההוראה. בהמשך הנסיעה הארוכה התנגשה הרכבת ברכבת אחרת שבאה ממולה, כל הקרונות הראשונים נהרסו ונמחצו כליל על יושביהם, אלו מתו במיתה משונה כשביניהם הכומר הרשע. גם רבי אשר שישב בקרון האחרון קיבל מכה חזקה בראשו מההדף העצום ונפצע, עד שהוצרך לאשפוז ארוך בבית חולים. או אז הבין רבי אשר מדוע הרבי ביקש ממנו שוב ושוב שישע רק בבוקר, ובליית ברירה המשיך לו ישועה עם אותו הכומר שגירשו לקרון האחורי. סיים הרה"ק מסלונים וסיפר שרבי אשר הראה לו את רושם המכה שנותר בראשו. רבי אשר חטף השפלה ועוגמת נפש, באותו הרגע הוא לא יכל להבין מה באמת "הכי טוב" בדבר הזה, אך לא עבר הרבה זמן עד שקלט את ההצלה והנס המופלא שהתחבא בתוך ההשפלה הזאת. אחיי ורעיי! לא תמיד זה ככה, הרבה פעמים אנחנו נשארים זמן רב במצב הלא נעים, ואיננו מבינים מה יכול להיות טוב בדבר הזה, אבל נאמין שעוד יבא יום ונזכה לגלות את הטוב שמסתתר בזה.

והכנות רבות, וכבר הזמינו אוכל לשבת וכו', ומה יעשו כעת? בימים הקרובים הם הפכו את כל הארץ בחיפוש מקום חילופי "מהרגע להרגע", אך שום מקום לא נמצא פנוי. עד שלפתע נזכרו בטרמפ ה"לא יוצלח" שהביא את השנים למלון של דוד במקום למלון של לוי, כעת חיפשו השנים את המספר של דוד שרק בס"ד לא אבד להם, הם התקשרו אליו ומהרגע להרגע סגרו אתו את השבת הקרובה...

אסיים עם סיפור החביב עלי, וכבר סיפרתי אותו כמה פעמים. אברך סיפר לי פעם בערב הפסח על בקבוק הארק מיוחד אותו הוא שמר כסגולה להילולות הרה"ק רבי יצחק אבוחצירא זצ"ל, ובערב הפסח הילדים "עזרו" לנקות את הבית ובחוסר שימת לב הפילו את הבקבוק על הרצפה, הבקבוק התנפץ ביחד עם הסגולה... ומיודענו שבא לכעוס על ילדיו נזכר בסגולת האר"י ז"ל והתגבר על הכעס, לא עבר זמן רב ואחד מקרובי משפחתו התקשר ובישר לו שהחליט לתת לו מענק גדול לכבוד חג הפסח בסכום של אלפים מרובים. בחול המועד פסח הוזמנתי לשאת דברים בבית המדרש "קהל חסידים" בקרית גת וכשראיתי שאותו אברך נכנס לשמוע את הדרשה סיפרתי בנוכחותו את הסיפור, הלה ניגש אלי לאחר הדרשה ואמר לי שטעיתי בפרט אחד בסיפור, ומהי הטעות? סיפרתי שאחר כשעתיים מזמן שבירת הבקבוק התקשרו לבשר לו על המענק הגדול, אך באמת זה היה כבר מיד לאחר חמש דקות!!! ברוך השם, שתמיד יהיו לי רק כאלו "טעויות"...

חזקו ואמצו, וזכרו שכל עכבה לטובה, עד שנזכה להיות בבחינת "מי חכם וישמור אלה" - להמתין בסבלנות בזמנים הקשים, ואז נזכה לבחינת "ויתבוננו חסדי השם" - נראה איך הכל היה לטובה, ונאמר לפניו שירה חדשה, אמן.

המבוגרים החליטו לנסוע לאשקלון ולראות בעצמם את המלון המדובר, כדי לדעת טוב יותר איך להיערך לשבת המדוברת, זאת לאחר שכבר הנהלת הישיבה בדקה את המקום וחתמה חוזה עם הנהלת המלון. כדי לסבר את האוזן אשתמש בשמות בדויים. התלמידים שמעו שהישיבה סגרה חוזה עם המלון של לוי ולכן כשהגיעו לאשקלון חיפשו נהג שייקח אותם לשם, נהג אחד הציע להם טרמפ ואמר להם שהוא ממילא עובר ליד המלון של לוי וישמח לקחת אותם לשם, הם נסעו אתו עד שהגיעו לבניין של מלון והלה אמר להם שהנה כאן זה המלון של לוי, הם נפרדו ממנו בתודה ונכנסו לבניין, כשפנה אליהם המנהל ושאל למבוקשם הם שאלו אותו האם כאן זה אכן המלון של לוי? והלה השיב: לא, אני דוד וזה המלון שלי, שגם הוא כעת פנוי לגמרי, למה אתם צריכים דווקא את לוי? הוא חזר ושאל, והם השיבו לו שהנהלת הישיבה שלהם סגרה כבר עם לוי חוזה על שבת גיבוש והם רק הגיעו לראות את המקום, אך הלה התעקש להראות להם את המלון שלו, כשהוא מסיים בבקשה: תיקחו את הטלפון שלי, מה אכפת לכם, אולי עוד יום אחד נעבוד ביחד. הללו לקחו את המספר שלו רק בשביל הנימוס, התרגזו על הנהג שהביא אותם למקום הלא נכון, ויצאו לחפש תחבורה לעבר המלון שלו לוי.

כמעט חודש עבר, ביום ראשון בשבוע אשר בו אמורה להתקיים ה"שבת גיבוש", קיבלה לפתע הנהלת הישיבה טלפון עם הודעה מלוי שלצערנו הוא לא יכול לתת להם את המלון, זאת לאחר ביקורת שערכה העירייה שהביאה להחלטה שאין להשכיר את המקום היות והוא באמצע שיפוצים ואינו בטיחותי. אי אפשר לתאר איזה לחץ וצער נחת על כולם, מדובר בפרוייקט ענק עם מאות משתתפים שנעשה לפניו תכנונים

ויאמינו בהשם ובמשה עבדו

אחרי הבחירות

אחיי ורעיי היקרים, ברוך השם בשעה טובה ומוצלחת הבחירות לרשויות המקומיות מאחורינו... כל מילה שהייתי אומר בתקופת הבחירות הייתה מתפרשת כהתערבות במחלוקת פוליטית, אבל כעת חייבים להעמיד דברים על דיוקם! ומשל למה הדבר דומה, לדגים שהיו צוללים בים, עמד השועל על החוף וצעק להם: דגים, דגים, צאו מהמים ואני ואתם נחיה בשלום, ענו לו הדגים: שוטה שבעולם! אם במקום חיותנו בקושי אנו שורדים, מה יהיה איתנו אם נעזוב את מקום חיותנו?!

גדולי ישראל הם מקור החיות שלנו, בלי כניעה וביטול לגדולי ישראל חלילה וחס אנחנו מתנתקים משרשרת הדורות! אנחנו יוצאים מהמים אל מקום חורבן ואבדון רח"ל.

לא עבר הרבה זמן מהקורונה, כמה וויכוחים ומחלוקות, זה מכנה את השני "רודף" וההוא קורא לו "רוצח", זה חושב שאם השכן יעשה חיסון הוא ינצל והשכן טוען שהחיסון הוא חיסול... ובשעתו כל אחד היה בטוח במיליון אחוז שרק הוא צודק ואחרים טועים, וכמה צעקתי בשעתו: היזהרו בגחלת! לכל אחד יש את הרב שלו, ועליו להאמין שבוודאי לא תצא תקלה מכניעה להוראת רבו, ובאותה המידה צריכים לדעת שיש עוד רבנים בעולם ועוד דעות, ו"אלו ואלו דברי אלוקים חיים". עבר זמן מאז, והיום כולם מתחרטים על כל הדיבורים שדיברו בשעתו, כמה לשון הרע, כמה ילזול בתלמידי חכמים, ומה הוכח בסוף? הוכח שהחיסון לא מציל מהדבקה של אחרים והוכח באותה מידה שהחיסון לא מדלל את האוכלוסייה... אלא מה? גדולי ישראל שמעו את דעת הרופאים בשעתו, וכל אחד פסק לפי מה שראו עיניו, איך כל

הדעות מסתדרות יחד? איננו יודעים, "אלו ואלו דברי אלוקים חיים", ודבר אחד ברור לי במאת האחוזים, אני מאמין באמונה שלמה שאין אחד שניכנע לדעת תורה וניזוק מזה!!! ולהיפך, אחד שמע לקול רבו שהורה להתחסן ובזכות זה ניצל והשני שמע לקול רבו שהורה לא להתחסן ודווקא לכן הוא ניצל והשלישי שמע לדעת רבו אך נגזר עליו מה שנגזר ללא קשר לחיסונים.

קשה לך לקבל את הדברים? נראה לך שאתה "חכם" יותר? גם עם ישראל שבשושן חשבו שהם יותר חכמים ממרדכי היהודי ע"ה, והיה נראה להם שרק מרדכי הביא עליהם את הצרות והסכסוך עם המן, אך לקח זמן רב עד שנודע שהגזירה נגזרה משמים בעקבות שנהנו מסעודת אחשוורוש, ורק בזכות העקשנות של מרדכי היהודי זכו בסוף לישועה.

כמוהם גם עם ישראל שבמצרים חשבו שההתערבות של משה רבינו ע"ה היא שגרמה שפרעה הרשע הוסיף והחמיר את גזירת העבודה בפרך, ולקח להם עוד הרבה זמן עד שהבינו שהיה זה כ"חושך שלפני האור", ורק בזכות משה רבינו זכו לגאולה וישועה.

לכן אחיי ורעיי, ניזהר מאוד בלשונו, ונעדיף לקבל בתמימות את הוראת רבותינו, מאשר להיות "הדיוט הקופץ בראש", שהרי כבר נאמר "דעת בעתי בתים הפוכה מדעת תורה", כך שזה ממש לא חוכמה לומר הפוך מגדולי הדור.

מורי ורבי מרן המשגיח רבי שלמה וולבה זללה"ה [יו"ד י"ז ניסן] היה אומר שאמונת חכמים היא חלק מהאמונה בקב"ה, וזו "עסקת חבילה", אי אפשר להאמין רק בהשם ולא להאמין לחכמים, מי שלא מאמין לחכמי הדור סימן שחסר לו באמונה בקב"ה,

רק בלילה, עת הוא החל לשפוך את אשר על ליבו, התחלתי להבין. "נשארתי יחיד למשפחתי", מספר לי האיש, "שמונה אחים ואחיות היינו לפני המלחמה, ונותרתי אך אני לבדי". וכך הוא מספר לי "אני נותרתי בזכות ה"אמרי אמת", לפני המלחמה צריך הייתי להתגייס לצבא הפולני, אך כולם בבית הבינו, שכשם שאחי הבוגרים לא שירתו, גם אני לא אשירת. נוסעים לגור, מקבלים עצה וברכה ומסתדרים.

אבי לקחני לגור, ונכנסנו לקודש פנימה, ולאחר שאבי שטח את העניין, אמר הרבי: "אפשר להישאר יהודי גם כך, דהיינו, בצבא הפולני". אבא הזדעזע... דמעות נקוו בעיניו. אך הרבי אמר! יצאנו מהחדר, וכאמור, אבא מזועזע כולו, הלך איתי אל אחיו של הרבי, ר' משה בצלאל הי"ד. אבא חשב, שאולי לא הבין את התשובה, או אולי לא הציג נכון את השאלה. גם רבי משה בצלאל היה מופתע מהתשובה שאבא קיבל.

וכך נכנסו חזרה אל הרבי, רבי משה בצלאל עם אבא ביחד. ה"אמרי אמת" אמר חרישית: "הרי כבר אמרתי את דעתי, שאפשר להיות יהודי גם בצבא הפולני". שוב זעזוע, אבל הפעם הכל ברור. תשובה חד משמעית, ברורה. אין מה לעשות. אך אבא, שהיה חסיד נלהב, לא יכל להשלים עם הגזירה. התגייסות לצבא פירושה: גילוח הזקן, גזיזת הפאות, כי אין להתגייס לצבא עם פאות זקן. ואבא פשוט לא קיבל זאת, ובמר ליבו נסע איתי אל אחיו, דודי, שגר בוורשא, כדי להיוועץ בו.

הדוד גם הוא היה המום, ולא הבין מה הולך פה, וכך נסענו כולם בחזרה לגור, אבא עם הדוד ואני. ושוב נכנסים אל הקודש פנימה. הדוד שהיה מבוגר יותר, ניסה להעביר לרבי את הזעזוע, "והרי כל האחים לא שירתו? תמיד הרבי נתן עצה וברכה, ותמיד זה פעל ועזר". הרבי שמע, ולא אמר יותר מילה אחת בענין זה. פשוט, לא הגיב. ממשיך היהודי: "נסענו הביתה, בבית היה תשעה באב: האם בוכה, האבא מזועזע, אבל כך רבי אמר, וכך עושים. ערב לפני הגיוס,

הוא לא באמת ניכנע לקב"ה. וכפי ששמעתי מהרה"ק ה"נועם ישראל" מקרעטשניף ק"ג זצ"ל מדוע הקב"ה עשה את הניסים במצרים דרך משה ואהרן עליהם השלום, הלא הוא יכל לעשות את הכל לבד? אלא שרצה הקב"ה לחזק אותנו באמונת חכמים, שאי אפשר להאמין בקב"ה באמת בלי להאמין בחכמי הדור שקיבלו את הכוח להורות את דברי השם יתברך, וזהו עניין "ויאמינו בהשם ובמשה עבדו".

סיפור מבהיל ביותר

קראתי לפני זמן מה סיפור מבהיל בקונטרס "כלנו יודעי שמך", והסיפור הזה לא עוזב אותי, הוא גרם לי התרגשות רבה והגיע הזמן לשתף אתכם בסיפור כפי שנלקט מזיכרונותיו של הרה"ח הרב משה חיים שיינפלד ז"ל:

את אחד האנשים המעניינים פגשתי באירופה, העיר שפעם היתה מלאה ביהודים, בבתי מדרש, בחיי תורה, ועתה אחרי החורבן, נשאר כמעט הבית היחידי שאפשר להיכנס אליו, ביתו של ידידי ר' א. כמובן שבעיר זו היתה כתובתו של ר' א. הכתובת הראשונה לכל שליח של כל מוסד גוראי, הכתובת הראשונה, וכמעט היחידה. לאחר שהגעתי לעיר, התמקמתי בבית מלון, וצלצלתי. "אני כאן". מיד הוא הגיב "מה אתה פה? שליח של הרבי? למה לא הודעת לי? למה לא נתת לי את הזכות לחכות לך בשדה התעופה?" כמובן שהתנצלתי, ותוך דקות הוא הגיע אלי לבית המלון.

ראיתי מולי יהודי אירופאי, מה שנקרא מודרני, שהכריז בפני: "אני לשרותך, כל זמן שתרצה, יום ולילה, כולל שבת ומה שצריך!". לאחר שיחה קצרה, התחלנו לתכנן את עבודתנו בעיר: איך מגיעים אל כל מי שאליו צריך להגיע, פגישה אצל רב העיר, דרשה בשבת בבית הכנסת וכו'. יהודי זה שהוא סוחר גדול, איש עסקים אמיד, פשוט, יצא לחופשה מכל עיסוקיו, ועמד לרשותי, לסייע למשימה בלי גבול.

פורץ בבכי. "בשביל מה היה כל המאמץ של ה"אמרי אמת" להצילני מהשואה, והמאמץ של ה"בית ישראל" לברכני בילד, באם איני מצליח להשיא את בתי היחידה?" הוא התחנן על נפשו שאזכיר את כאבו בפני ה"לב שמחה", שיצליח במהרה להשיא את ביתו. כמוכן שהבטחתי לו שכך אעשה. הוא עשה המון כדי לעזור לי, והוא גם נתן התחייבות אישית גדולה עבור אחד ממוסדותינו.

חזרתי לירושלים, ובהעלותי את הענין בקודש פנימה, ה"לב שמחה" מאד התעניין בכל הפרשה, וכמוכן נתן ברכה להצלחה וכו'. שבועות מספר לאחר מכן הגיע אותו יהודי לארץ. הוא צלצל אלי וביקש שאתלווה אליו לביתו של הרבי ה"לב שמחה". כמוכן שלא יכולתי לסרב. בחדר של הרבי הוא פרץ בבכי, ושטח את סיפורו: "אביך הציל את חי, הצילני יחיד מכל בני משפחתי, אחיך בירכני בילד, ואמנם יש לי רק בת אחת, ומה בקשר אליך הרבי? ממך אני מבקש, שאזכה במהרה להשיא את בתי, ולראות ממנה נחת!"

הייתי המום. לא ידעתי מה לעשות עם עצמי, אך תמימותו של האיש, אמונתו החזקה היא שנתנה לו את הכח לטיעון כה מקורי וחזק זה. הרבי שלח חינך טוב ואמר "בקרוב בקרוב יהיה זיווג, ויהיה לך נחת". תקופה קצרה לאחר מכן חגגנו ביחד את הנישואין ברוב פאר והדר. אין צורך לומר, שהיהודי הפך להיות השגריר שלנו בארצו ובעירו, ומאז מוסדותינו, ברוך ה' נהנים ממנו רבות.

רבותי היקרים, הסיפור הזה מדהים ומפליא, מי יכל להבין בשעתו את דברי מרן ה"אמרי אמת", אבל מי שמתבטל לדברי הגדולים זוכה לראות אחר כך איך דבריהם היו בחכמה ובתבונה וברוח טהורה.

יהי רצון שנוזכה כבר שמלאה הארץ דעה את השם ויסור החושך והבלבול ונוזכה שאור חדש על ציון יאיר במהרה בימינו, אמן.

מביאים הביתה ספר, שמגלח ל-א. את הזקן, מקצץ את הפיאות, ובבוקר הולכים ללשכת הגיוס.

שבועות מספר לאחר מכן פרצה המלחמה, וכל פלוגתי נפלה בשבי. מעולם לא העלו בדעתם הגרמנים, שיהודי משרת בפלוגת חיילים זו, וכך ניצלתי מהשואה האיומה שפקדה את הורי, אחי, אחיותי ודודי, נותרתי רק אני לבדי". דמעות בעיניו, אנו כבר עמוק עמוק בתוך האשמורת השניה, והוא איננו מרפה, וממשיך...

"נשארתי בודד, חזרתי הביתה. אין אף אחד. שמעתי שה"אמרי אמת" בירושלים, והרי, הוא הציל אותי, הוא משכני בציציות ראשי מתוך התופת, אך איך נוסעים לירושלים, ואין לי פרוטה, ואין לי איש בעולם. נותרתי לבדי... כשהגיעה ידיעת האיוב שה"אמרי אמת" הלך לעולמו, ישבנו בלודז' קבוצת ניצולים ובכינו כעל חורבן בית מקדשנו, שהרי קשה לישראל פטירת צדיקים כשריפת בית ה'. ידיעה זו היתה בשבילנו אסון על אסון. עשינו כל מאמץ לחסוך כל פרוטה ולהגיע לירושלים, וגם זאת לא עלתה בידינו".

לאחר המלחמה הציעו שידוך לר' א., והוא נישא ברצותו להקים משפחה. כמצבה למשפחתו ומשפחת זוגתו, שכולם נכחדו בשואה. אך הוא לא זכה לילדים. הוא כתב קויטל רווי צער וכאב ל"בית ישראל" בירושלים, בקויטל כתב "בשביל מה הציל אותי אביך מהתופת, אם חלילה אין לי ילדים, בשביל מה היה כל המאמץ?" ואמנם, לאחר שבועות מספר, הגיע חזרה מכתב מירושלים, ובו ברכה לילד. אנו כבר בסוף אשמורת שניה, והאיש פורץ בדמעות שלישי, ומסביר לי שהוא שגה, בזה שביקש בקויטל ילד, והרבי אכן בירכו בילד. "מדוע לא ביקשתי ילדים? - - -"

"בסיעתא דשמיא נולדה לי בת, וב"ה יש לי בת. אבל בתי כבר בוגרת, ולא הצלחתי להשיאה" והוא שוב

לא לשכוח להתפלל

זה לא משחק ילדים

על הסיפור הבא אני מוכרח לחזור בכל שנה בערב חג הפסח: גברת אחת הייתה מתחילה את ההכנות לפסח כבר מט"ו בשבט, ועם כל זה כל שנה מחדש היא הייתה מרגישה לחץ גדול בימים האחרונים שלפני החג, תמיד היא גילתה שיש כמה דברים ששכחו לנקות... עד ששנה אחת סיפרה לה גיסתה שהיא יש לה פטנט מיוחד, היא לוקחת דף ועושה "תכניה": ביום ראשון מנקים את המקרר, ביום שני את הארון הימני, ביום שלישי את החדר השני... וככה כל יום עושים משימה אחת "עד הסוף" ומסמנים וי, והכל הולך בקלות, בלי לחץ. טוב, כדרכם של נשים חכמות, ו"איזהו חכם הלומד מכל אדם"... אז היא אימצה את הרעיון, הכל היה טוב ויפה עד ערב פסח... ערב פסח הגיע, עוד שעה שריפת חמץ, היא הסתכלה ברשימה שלה בסיפוק: איזה יופי, ברוך השם, השנה הכל כבר נקי לפסח, אין שום לחץ. אבל פתאום היא נכנסה לחדר הילדים, והילד הקטן רץ אליה בשמחה: "אמא, תראי איזה משחק מצאנו ליד הפח, דוקים מיוחדים, אבל אמא, חבל שהדוקים האלה כל כך מהר כבר התחילו להישבר", האמא לא הבינה על מה הוא מדבר, היא הסתכלה על המיטות של הילדים, המיטות שהיא כל כך השקיעה לנקות אותם, והיא כבר שמה לכולם מצעים חדשים לכבוד החג, ועכשיו מה היא רואה? הילדים המתוקים שלה שיחקו במקרוני, השם ירחם, את המקרוני שהיא שמה ליד הפח בשביל למכור אותו לגוי או לשרוף אותו בשריפת חמץ, ועכשיו אין זכר לכל הניקיון בחדר הילדים, המקרוני התפורר והתפזר בכל החדר, פשוט קטסטרופה... אותה גברת אמרה: רבונו של עולם, הבנתי את העניין, בלי תפילה שום דבר לא בטוח, בשנה הבאה ארשום לעצמי בכתב גדול בתחילת הרשימה: לא לשכוח כל יום להתפלל שיהיה סייעתא דשמיא...

מה ה"עבודה"

לכן כעת בערב חג הפסח נשקיע תפילות להצליח בכל הביעור חמץ וההכנות לחג, ושנזכה לקיים את מצות סיפור יציאת מצרים ושאר מצוות החג בהידור ובשלמות. כי כאמור בלי תפילה שום דבר לא בטוח. וכפי שהביא רמז נפלא לעניין הזה הרה"ק ה"נועם ישראל" מקרעטשניף ק"ג זצ"ל. סיפר נכדו חביבו יד"נ היקר חרב"ג הרה"ג רבי חיים

שלום דייטש שליט"א שהוא נכנס אל הרה"ק זצ"ל בתחילת חודש ניסן תשע"ח, כשכבר היה הרה"ק בחולשה גדולה מחמת חוליו, וכך פתח ואמר: כתיב "ועבדת את העבודה בחודש הזה", בשנים קדמוניות הייתי מפרש שבחודש הזה צריך לעשות את "העבודה" של ביעור חמץ במאמץ גדול, אבל עכשיו כשאני בחולשה גדולה ואין לי את האפשרות לעבוד בעצמי לבער את החמץ, אני אומר ש"העבודה" היינו ככתוב בגמרא (תענית ב.) 'איזו היא עבודה שבלב הוי אומר זו תפילה', כי בלתי אפשרי להינצל ממשוהו חמץ אלא על ידי תפילות רבות לזכות לזה, ולכן צריך לעבוד את העבודה בחודש הזה – להרבות בתפילה שנזכה להינצל ממשוהו חמץ (הובא בגיליון "נועם זיוך").

מהיכן קפץ החמץ

אל הרה"ק המגיד מטשערנוביל זצ"ל נכנס יהודי בערב פסח, שהיה מרבה בחומרות והידורים על מנת שלא להיכשל במשוהו חמץ, והמגיד זצ"ל אמר לו: 'דע לך שיש חמץ בביתך', וכאשר בדק מצא בחבית המים חתיכת חלה. היהודי חזר אל המגיד בצער גדול, כשהוא מביע בפיו שתי תמיהות: איך יתכן שלתוך המים שהכין במיוחד לפסח הגיע חתיכת חלה? ועוד, מדוע אחרי כל ההידורים והחומרות קיבל משמים עונש שכזה? והשיב לו המגיד: חתיכת החלה הגיעה לשם על ידי המשרת הגוי שעובד אצלך, שהיה בכעס גדול על שהטרחת אותו רבות בניקיונות, ונענשת בזה משמים מחמת שהיית בטוח שהחומרות יעזרו לך, ולא התפללת כראוי להינצל מכל משוהו חמץ בפסח!

מה היה חסר

מרן הבעל שם טוב זצ"ל שלח את אחד מתלמידיו לארץ אחרת בכדי שיכין שם עבורו יין משובח ומהודר, כאשר הוא ישגיח על כל תהליך הייצור ויוודא שהכל יהיה בתכלית ההידור בכשרות וללא אף חשש יין נסך וכדומה. התלמיד יצא לדרך, שמח ומאושר על הזכות שנפלה בחלקו לשמש את רבו כל כך, ועל כך שרבו ומורו סומך עליו עד כדי כך.

לאחר תלאות מרובות והוצאות גדולות מאד, עלה בידו להגיע אל אותה ארץ ולמצוא יקב שהסכים להשכיר לו את המקום, ולאחר מכן הוא רכש ענבים משובחים, ושכר פועלים יהודים שיעבדו ביקב, ולאחר כמה חודשים הוא

ורק אתה עדיין לא נכנסת, כדאי שתכנס לקודש פנימה ותבקש ברכה לפרנסה. בעל הבית נכנס, הרבי קבל אותו בכבוד, הודה לו על האכסניה, ואז פנה בעל הבית והזכיר את עצמו לפרנסה. והרבי ענה לו: "אם תביא ארבע מאות זהובים תקבל ברכה". היהודי בחוץ שומע ולא מאמין, ארבע מאות זהובים לא פחות ולא יותר עבור ברכה לפרנסה? ועוד אחרי כל החסד והטרחה שטרח בעל הבית עבורו?! בעל הבית בקש מהרבי רשות להתייעץ עם בני ביתו, יצא את החדר, ולאחר מספר דקות של התייעצות שומע את בעל הבית אומר כי ארבע מאות זהובים הם כל הרכוש אשר צברו לעת מצוא ואיך יתנו את כל כספם?! אולם בעלת הבית אשר אמונתה הייתה תמימה יותר, ענתה לו, אף על פי כן, אם הרבי מבקש לא מסרבים. ואכן הוא ניגש אל הכספת הוציא את כל כספו ארבע מאות זהובים, נגש שוב אל הקודש פנימה והניח הכל על השולחן. הרבי קם ממקומו, יצא עם בעל הבית את החדר, והראה על הרחבה שלפני הפונדק ואמר לו: כאן אפשר להרחיב ולעשות מקום חניה לשלוש מאות עגלות! וכאן בצד פלוני יש מקום לבנות טחנת קמח גדולה! ועוד ועוד. והיהודי שומע את הדברים הנשמעים כחלום לא מציאותי, לא מבין דבר, וכי בשביל חלומות כאלו יש לשלם ארבע מאות זהובים!?

עברו מספר שנים, אותו יהודי הזדמן שוב לאותה עירה, ולשאלתו היכן הפונדק, ענו לו: היה פעם משהו כזה, היום עומד שם בניין גדול, עם חניון לשלוש מאות עגלות, עם טחנת קמח גדולה ועוד ועוד. דבור אחד לא שב ריקם. אותו יהודי כבר לא היה יכול יותר, ראה כי יש כאן דברים שמימיים, ולכן החליט שהוא חייב לנסוע לטאלנא להבין מה היה כאן. כשהגיע לטאלנא, הכיר אותו הרבי מאותה אכסניה, ולתמיהתו, ענה הרבי: דע, כי לאותו בעל הבית נקצבה עשירות גדולה, אלא שמאחר והיו לו את הארבע מאות זהובים, לא התפלל אף פעם מעומק הלב על פרנסה, תמיד סמך בלבו על אותם זהובים. גם כשנקלע מעט לקשיים, היה מתנחם וסומך על אותם זהובים, ולא התפלל על פרנסה מקירות הלב, ומתוך כך השפע לא יכול היה לרדת אליו. על כן ראיתי כי אין עצה אלא לקחת ממנו את כל כספו שחסך לעצמו, ועל ידי כן יוצרך להתפלל מעומק הלב על הפרנסה, וממילא יוכל ליזכות באותה עשירות שנקצבה לו...

זכנו השם יתברך להתפלל תמיד מתוך תלות מוחלטת בקב"ה, ונוכה לסייעתא דשמיא מרובה בתקופה זו ובכל השנה כולה.

זכה לברך על המוגמר ולשוב לארצו. כעת נותר עליו להמשיך בנסיעה אל מקום מושבו של הצדיק, כשהוא נוסע בעגלה עם חבית גדולה העמוסה ביין משובח ומהודר, התלמיד בקושי עצם את העיניים לאורך כל המסע כשהוא שומר על היין שלא יהפך חלילה ליין נסך.

והנה כשבשעה טובה הוא נכנס לסימטה הסמוכה לביתו של הצדיק, עצר אותו השוטר המקומי ואמר לו: בפקודת אדון הישוב, אין להכניס שכר מארץ אחרת, אי לכך עלי לבדוק את החבית שהבאת! התלמיד ניסה להסביר לשוטר שבחבית אין אלא יין, וכי הוא שומר חוק שוודאי לא היה מגניב שכר מארץ אחרת, אולם השוטר התעקש לבדוק את הדבר בעצמו, הוא ניגש אל החבית ובעזרת החרב שברשותו הוריד את הראש שלה, והכניס את אצבעו לתוך החבית וטעם ממנה, ואז הוא אמר: אתה צודק, זה רק יין, אתה יכול להמשיך... אולם התלמיד נפל על הרצפה בבכייה, ובקושי נשרך אל בית הצדיק, כשהוא ממרר בכי על אובדן היין המהודר, כאשר כל הטרחה המרובה והממון הרב הלכו לטמיון. אמר לו הצדיק: תלמידי היקר! התאמצת מאד למען היין המשובח והמהודר במיוחד, אך לצערי דבר אחד שכחת! שכחת להתפלל... ובלי תפילה אף דבר אינו בטוח. כי "אם השם לא ישמור עיר שוא שקד שומר", וגם עשיר העולם יכול למות מרעב בתוך הכספת שלו... הכל תלוי רק בסייעתא דשמיא, ולכן צריך תמיד ללוות את כל המעשים בתפילה מרובה, מתוך אמונה שרק הקב"ה הוא בעל הכוחות כולם. וכלשונו הזהב של מרן ה"חזון איש": "המתפלל פועל יותר מהמשתדל". כי אצל יהודי הכל הולך רק עם תפילה. הקב"ה אוהב כל כך לשמוע את הקול שלנו, ופעמים רבות הוא מעכב את הישועה עד שניזכר להשמיע את קולנו...

מתי מקבלים ברכה

נסיים בסיפור שילמד אותנו עד כמה פעמים רבות השם יתברך רוצה להשפיע עלינו שפע גדול והוא ממתין רק שנבקש, "הרחב פיך ואמלאהו", (מובא בספר "כי אתה עמדי" ח"ג). מסופר על הרה"ק רבי דוד מטאלנא זצ"ל שבאחת מנסיעותיו עצר באיזה פונדק דרכים ובקש להתאכסן שם, בעל הבית חרד לכבודו של הצדיק, ובקש מיהודי אחד שהתארח אצלו שיפנה את חדרו לכבוד הצדיק. אותו יהודי הסכים ומתוך סקרנות נעמד לעקוב אחרי הרבי מטאלנא. עקב אותו יהודי ושם לב שכל אחד שנכנס אל הרבי כשהוא עצוב יצא כשהוא שמח. לאחר מספר ימים שמע את בעלת הבית אומרת לבעלה, הנה עברו ימים מספר, כל בני העיר כבר הזכירו את עצמם לפני הצדיק,

זכות זיכוי הרבים
לטובת נשמת האדמו"ר מנדבורנה
הרה"ק רבי **יעקב ישכר בער**
בן הרה"ק רבי **חיים מרדכי** זצוקללה"ה זי"ע
נלב"ע ז' אדר תשע"ב
לזכות התורם, לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל מעשי ידיו

לעילוי נשמת
ה"ה מרת **יעל דינה** אברמזיק ע"ה
בת ר' **חיים בנימין** שיבלחט"א
נלב"ע ל' תשרי תשפ"ד

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' **יוסף בלעדי** ז"ל
בן ר' **אברהם אלכסנדר** הלוי ז"ל
נלב"ע כ"ח מנחם אב תשפ"ג

נדבת החפץ
בעילום שמו
לישועת עם
ישראל

לעילוי נשמת
רבי **יוסף**
בן **חנינה** ז"ל
דויאב

לעילוי נשמת
ה"ה מרת **שרה מרים** ע"ה
בת ר' **ישראל משה** ז"ל
נלב"ע ט' ניסן תשט"ז

לרפואת כל חולי עם ישראל ובפרט:
מאיר בן דינה **אליהו בן רחל**
רז בן אביבה
רחל צפורה פייגא בת **ציונה צירל דבורה**
לרפואה שלימה רפואת הנפש ורפואת הגוף בקרוב